

DEN danske STJERNE

Oktober 1971
120. Årgang
Nummer 10

DET INSPIRERENDE BUDSKAB

AF HENRY D. TAYLOR

Herren har velsignet nogle mennesker med den gave og evne at eje og udøve stor tro. Et sådant menneske var Henry A. Dixon. Da han af Det Første Præsidentskab blev kaldet til at tage på mission til Storbritannien, accepterede han kaldet uden tøven, skønt han både havde hustru og flere børn. Med tre andre missionærer som rejsefæller gik han om bord på dampskibet Arizona fra St. John øen ved Ny Foundland.

På vejen opstod der et voldsomt uvejr. Da missionærerne skulle til at bede deres aftenbøn, inden de gik til køjs, mærkede de et chokerende bump, som fik hele skibet til at ryste. De skyndte sig op på dækket og opdagede, at skibet for fuld fart var sejlet ind i et gigantisk isbjerg. Et stort gabende hul var revet op i forstavnen, og en del af det var endog under vandlinien. Kaptajnen meddelte, at kun i rolig sø kunne han og mandskabet bringe skibet ind til nærmeste havn, hvilket var en strækning på over 300 km.

Blæsten og uvejret fortsatte uanfægtet. Mange timer senere og ude af stand til at sove stod ældste Dixon op, klædte sig på og gik op på dækket. Stående der alene i mørket med dyb ydmyghed og stor tro brugte han kraften fra Det hellige Præstedømme, truede bølgerne og befalede dem at falde til ro.

Seksogtredive timer senere kunne skibet atter lægge til ved Port St. John. I overensstemmelse med ældste Dixons løfte var der ikke gået et eneste liv tabt.

Da skibets ejer, en Mr. Guion, hørte om uheldet, skal han, idet han vidste, at der var mormonmissionærer om bord, have sagt: „Der er ikke noget at være bekymret over. Min rute har transporteret mormonmissionærer i fyrre år og har aldrig mistet et skib med mormonmissionærer om bord!" ○

INDHOLDSFORTEGNELSE

Månedens forside udgør en tofarvet reproduktion af et fotografi taget i det historiske mormon tabernakel i Salt Lake City, Utah, under den 141. Årlige Generalkonference. Et antal af talerne fra denne konference er indeholdt i dette nummer. ○

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Oktober 1971
120. Årgang · Nummer 10

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator: Bernd J. Larsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.50 for helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Ud af mørket

AF PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH,
præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Mine kære brødre og søstre!
Vi byder velkommen til jer og alle dem, som lytter og ser gennem radio og fjernsyn. Vi byder jer velkommen til møderne her ved den 141. årlige Generalkonference for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Vi er her i dag for at bie på Herren, for at tilbede Ham i ånd og sandhed, for at blive bespist med livets brød og for at modtage vejledning og instruktion fra dem, som Han har kaldet til at administrere Hans Kirkes anliggender.
Det er mit oprigtige ønske, at alle som er med og alle, hvis liv på nogen måde bliver berørt af denne konference, vil indstille sig på Herrens Ånd, således at de vil blive opbygget i tro, i vidnesbyrd og i ønsket om at holde befalingerne og gøre de ting, som behager Herren.
Vi er engageret i Herrens værk. Dette er Hans Kirke. Han er ophavsmanden til frelsesplanen. Det er Hans Evangelium, vi har modtaget gennem åbenbaring fra himlen i denne tid. Og vort ønske og hele formål i livet bør være at tro på de sandheder, Han har åbenbaret, og bringe vort liv i overensstemmelse dermed. Intet menneske i eller udenfor Kirken burde tro på nogen læresætning, forfægte nogen gerning eller støtte nogen sag, som ikke er i harmoni med den guddommelige vilje. Vort eneste formål hvad de frelsende sandheder angår bør være at finde frem til, hvad Herren har åbenbaret, og dernæst at tro og handle derefter.
Eftersom Herren pány har åbenbaret sit Evangelium til os i denne tid og har gjort Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til bestyrer og uddeler af dets frelsende sandheder, ønsker jeg nu at genfremsætte for Kirken og for verden nogle få af disse evige principper, son må accepteres af menneskeheden, dersom den vil frelse sig selv. Vor kundskab om disse simple og dog dybe lærdomme er kommet til os ved åbenbaring i denne uddeling.
Vi ved, at vor himmelske Fader er en herliggjort, ophøjet personlighed, som har al magt, al kraft og alt herredømme, og at Han kender alle ting. Vi bevidner, at Han gennem sin Enbårne Søn er skaberen af denne jord og af utallige verdener, som alle er befolket af Hans åndelige børn.
Vi bevidner, at Han er uendelig og evig, og at Han fastsatte de love, hvorved Hans åndelige børn kunne få kraft til at gå fremad og udvikle sig og blive som Ham.
Vi ved, at frelsen er i Kristus; at Han var den førstefødte Søn af den evige Fader; at Han var udvalgt og forudordineret i himlens råd til at tilvejebringe den uendelige og evige forsoning; at Han blev født ind i verden som Guds Søn; og at Han har fået livet og udødeligheden til at lyse gennem Evangeliet.

Vi tror med urokkelig sikkerhed, at Kristus kom for at løskøbe menneskene fra den timelige og åndelige død, som blev bragt ind i verden ved Adams fald, og at Han tog alle menneskers synder på sig på betingelse af omvendelse.
Vi bevidner, at Jesu Kristi Evangelium er frelsens plan; og at alle mennesker gennem vor Herres sonoffer skal oprejses til udødelighed for at blive dømt af Ham ifølge de gerninger, de har gjort i kødet; og at de, som tror på og adlyder fylden af Evangeliets lov, tillige skal blive oprejst til evigt liv i vor Faders rige.
Vi tror, at det er ved nåde, vi bliver frelst, efter at vi har gjort alt, hvad vi kan, og at alle mennesker med Kristi forsoning som fundament må opbygge deres frelse med frygt og bæven for Herren.
Vi erklærer, at for at opnå frelse må man tro på Herren Jesus Kristus, omvende sig fra sine synder, blive døbt ved nedsænkning af en som har myndighed, modtage den Helligånds gave ved håndspålæggelse og derefter stræbe fremad med trofasthed i Kristus, overholde budene og holde ud til enden.
Vi forkynder, at denne frelsesplan, denne Evangeliets plan, er blevet åbenbaret til menneskene i de forskellige uddelinger begyndende med vor fader Adam, det første menneske; at den var kendt af Enok og Noa, af Abraham og Moses; at den blev forkyndt i sin enkelthed for de tidlige indbyggere på det amerikanske fastland; og at det er den samme plan, som blev forkyndt af Jesus, af Peter og af Paulus, og af de daværende hellige, som levede i tidernes midte.
Og yderligere — og dette er overordentlig vigtigt for alle nulevende mennesker — tror vi på at Herren efter en lang nat med mørke, vantro og afstandtagen fra den rene og fuldkomme kristendoms sandheder i sin uendelige visdom atter har gengivet det evige Evangeliums fylde til jorden.
Vi ved, at Joseph Smith er en profet; at Faderen og Sønnen viste sig for ham i foråret 1820 for at indlede den sidste evangeliske uddeling; at han oversatte Mormons bog gennem Guds gave og kraft; at han modtog nøgler og myndighed af engle sendt netop i dette øjemed; og at Herren åbenbarede frelsens lærdomme til ham.
Vi erklærer, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds rige på jorden, det eneste sted, hvor mennesker kan komme og lære frelsens sande principper og finde det hellige Præstedømmes myndighed.
Vi tror på, at Helligånden er en åbenbarer, og at han vil bære vidnesbyrd til ærlige mennesker overalt, at Jesus Kristus er Guds Søn, at Joseph Smith er en profet, og at denne Kirke er „den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade." (L&P 1:30.)
Der er ingen, som behøver at forblive i mørke; det evige Evangeliums lys er her, og enhver oprigtig undersøger på jorden kan opnå et personligt vidnesbyrd fra den Helligånd om sandheden og guddommeligheden af Herrens værk.
Peter sagde: „... at der hos Gud ikke er personsanseelse; men i hvert folk er den, som frygter ham og øver retfærdighed, kærkommen for ham," (Ap. Gern. 10:34-35) hvilket betyder, at Herren vil udgyde sin Ånd over de trofaste, således at de af sig selv vil kende sandheden af denne religion.
Og nu vil jeg, som en af jer der gennem den Helligånds kraft har fået kundskab om, at Herren atter har gengivet sit Evangelium og oprettet sit rige på jorden for sidste gang, bære mit vidnesbyrd om sandheden af disse ting.
Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at Jesus Kristus er Faderens Enbårne. Og jeg ved, at Joseph Smith og hans efterfølgere har været redskaber i Herrens hånd til at gøre himlens velsignelser tilgængelige for jordens mennesker i denne tid.
Og jeg beder til, at Herrens hensigter på jorden, både i og udenfor Kirken, snarlig må blive opfyldt; at Han vil velsigne sine trofaste Hellige; og at store skarer af mennesker, som søger sandheden og som er retfærdige for Herren, sammen med os må blive arvinger til fylden af det gengivne Evangeliums velsignelser.
Jeg siger dette i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ○

JERNSTANGEN

en modgift mod rastløsheden i verden

AF PRÆSIDENT HAROLD B. LEE, første rådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeg beder oprigtigt om at ånden i denne store konference må være hos mig i de få øjeblikke, jeg skal stå her.

For nogen tid siden stod der i Wall Street Journal en tankevækkende artikel skrevet af en fremstående teolog ved Columbia University. Overskriften var „En modgift mod formålsløsheden," hvilket man erkender er et fremherskende fænomen i verden i dag. Jeg citerer fra denne artikel af Rabbi Arthur Herlzterg:

„Hvad folk kommer til religionen efter er en fundamental metafysisk hunger, og når den hunger ikke tilfredsstilles, går religionen i forfald . . . jo hurtigere de gejstelige bliver verdslige, desto hurtigere går verden til hades.

. . . Religionen udgør menneskets gennem årtusinder indsamlede indsigt i sådanne spørgsmål som menneskets natur, livets mening og individets plads i universet. Det

er netop disse spørgsmål, som ubesvarede udgør roden til menneskets rastløshed. Mennesket søget noget, der kan gøre ende på dets tilstand af forvirring og tomhed . . . i seneste sprogbrug en modgift mod formålsløsheden. Vi ved ikke om sandheden i den religiøse tradition kan fortolkes således, at den tilfredsstiller dette behov, men vi er sikre på, at det er her — og ikke i politisk aktivitet — religionen må søge sin opgave."

Som et svar til dem, som måtte strejfe om uden formål i en søgen efter noget der kan tilfredsstille deres behov og afslutte deres tilstand af forvirring og tomhed, vil jeg gerne fremsætte nogle få tanker ved at berette om et bemærkelsesværdigt syn, der kom til en gammel profet ved navn Lehi — 600 år før Kristus. For Kirkens trofaste medlemmer vil dette være en ofte hørt historie fra Mormons bog. For de, som ikke er af vor tro, kan det ved alvorlig overvejelse vise sig at være en bemærkelsesværdig genspejling af mange tendenser i vort moderne samfund.

I denne drøm — eller bedre: dette syn — blev profeten Lehi af et himmelsk sendebud ført gennem en mørk og udstrakt mark hen til et træ, der bugnede af megen dejlig frugt, som viste sig at være til stor glæde for hans sjæl. Han skuede en flod i nærheden, langs hvilken der var en lige og smal sti, der førte hen til træet med den dejlige frugt. Mellem flodbredden og stien var der en jernstang, formentlig for at beskytte de rejsende fra at falde fra den smalle sti ned i floden.

Han så nu store skarer af mennesker, som trængte sig frem for at komme hen til den udstrakte mark, hvor træet med frugten stod. Mens de trængte sig frem ad stien, rejste der sig en mørk tåge så tæt, at mange, som var begyndt at vandre på stien, for vild og druknede i flodens mørke vande eller tabtes af syne, fordi de var kommet ind på fremmede stier. Imidlertid var der andre, som i deres fare for at gå vild på grund af den tætte tåge greb fat i jernstangen, og ved at gøre dette holdt de deres kurs, således at de også kunne tage del af den dejlige frugt, de havde ønsket at nå på trods af den farefulde rejse. På den anden side af floden var der store skarer af folk, som pegede fingre ad dem, som var nået sikkert frem.

Ligesom mange andre profetier i bibelhistorien var sådanne drømme eller syner virkningsfulde midler for Herren til at kommunikere med sit folk gennem profeterne. På samme måde havde denne drøm en ganske bestemt betydning, som Herren åbenbarede til profeten Lehi. Træt med den dejlige frugt var symbolet på Guds kærlighed, som Han udgyder over alle menneskenes børn. Mesteren selv forklarede senere — i sin jordiske mission — overfor Nikodemus, hvorledes denne store kærlighed var. Han sagde: „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." Og så tilføjede Mesteren: „Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham." (Johs. 3:16-17.)

Jernstangen i den omtalte lignelse var Guds ord eller Jesu Kristi Evangelium, som førte til livets træ, hvilket — ifølge Mesterens forklaring til kvinden ved brønden i Samaria — var som „et kildespring til evigt liv." (Johs. 4:14.)

De, som ifølge synet befandt sig på den anden side af floden og pegede fingre, repræsenterede en mængde af jordens mennesker, som har samlet sig for at kæmpe mod Guds Lams apostle. Herren åbenbarede, at disse hånende mennesker symboliserede verdens såkaldte visdom, og at den bygning de befandt sig i var „verdens stolthed". (Se 1. Ne. kap. 11-12.)

Hvis der er en enkelt ting, der er mest nødvendig i denne tid med tumult og skuffelser, hvor mænd og kvinder og unge og gamle desperat søger efter en løsning på de problemer, der plager menneskeheden, så er det en „jernstang" som et sikkert holdepunkt langs den lige vej, der fører til evigt liv, midt blandt de fremmede og vildsomme veje, som til sidst ville føre til ødelæggelse og ruin af alt, hvad der er „dydigt, elskeligt eller prisværdigt." (Se 13. Trosartikel.)

Disse tilstande, som skulle findes på jorden den dag, da disse skrifter der nu kaldes Mormons bog skulle bringes frem, blev forudsagt af profeterne. Mens jeg læser nogle af disse forudsigelser, beder jeg jer tænke på de forhold, som omgiver os i dag:

„Og jeg ved, at I vandrer i hjertets stolthed; og der findes ingen med undtagelse af ganske få, som ikke er opblæst af hovmod i hjertets stolthed ... og nærer misundelse og avind og strid og begår forfølgelse og al slags uretfærdighed ... på grund af jeres stolthed.

... se, I elsker penge og jeres gods, jeres fine klæder og udsmykningen i jeres kirker mere, end I elsker de fattige og nødlidende, de syge og de lidende." (Mormon 8:36-37.)

Apostelen Paulus talte også om en farefuld tid, hvor „menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, pralende, hvomodige, spottelystne, ulydige mod forældre, utaknemmelige, ufromme,

ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, rå, fjender af det gode,

forrædere, fremfusende, opblæste, lystens venner snarere end Guds venner;

de har gudsfrygts skin, men fornægter dens kraft ..." (2. Tim. 3:2-5.)

Der findes mange, som foregiver at de er religiøse og omtaler sig selv som kristne og — som det siges af en af dem — „blot accepterer skriften som kilde til inspiration og moralsk sandhed," og som derefter spørger i deres selvgodhed: „Giver Guds åbenbaringer os et „jerngelænder" til Guds rige, sådan som Herrens sendebud fortalte Lehi, eller giver de os blot et kompas?"

Uheldigvis findes der sådanne iblandt os, der erklærer sig som medlemmer af Kirken, men som til en vis grad ligner de hånende mennesker i Lehis syn—stående på afstand og tilsyneladende spottende de trofaste, som vælger at acceptere Kirkens autoriteter som Guds specielle vidner om Evangeliet og som Hans medhjælpere i udførelsen af Kirkens anliggender.

Der findes nogle inden for Kirken, som omtaler sig selv som liberale, der, som en af vore tidligere præsidenter har sagt, „læser i lyset af deres egen mening." (Joseph F. Smith, Gospel Doctrine p. 373.) Engang spurgte jeg en af vore skoleledere indenfor Kirken hvordan han ville definere en „liberal" i Kirken. Han svarede e én sætning: „En liberal i Kirken er simpelthen en, der ikke har noget vidnesbyrd."

Dr. John A. Widtsoe, tidligere medlem af De Tolvs kvorum og fremstående skolemand, udtalte sig engang angående dette ord liberal i forbindelse med Kirkens medlemmer. Han sagde:

„Den, som selv kalder sig liberal [i Kirken] er sædvanligvis en person, som har brudt med de fundamentale principper eller den vejledende filosofi i den gruppe, han tilhører ... Han påberåber sig medlemsskab af en organisation, men tror ikke på dens grundopfattelser og begynder at reformere den ved at ændre dens grundlag ...

Det er dårskab at tale om en liberal religion, hvis den religion erklærer, at den hviler på en uforanderlig sandhed."

Og derefter afslutter dr. Widtsoe sin udtalelse med følgende: „Det er værd at lægge mærke til mennesker, som går rundt og proklamerer, at de eller deres kirker er liberale. Der er stor sandsynlighed for, at deres personlige tro er bygget på sand og ikke kan holde stand mod sandhedens storme." (Evidences and Reconciliations, Improvement Era, vol. 44, 1941 p. 609.)

Vi står her overfor samme art mennesker, som med betegnelserne fra Lehis syn er forblændede af mørkets tåger, og som endnu ikke har et fast greb om „jernstangen".

Ville det ikke være vidunderligt dersom alle mennesker, når de stod overfor spørgsmål, som er ubesvarede, fordi Herren endnu ikke har fundet det hensigtsmæssigt at åbenbare noget derom — at de da kunne sige ligesom man mener det er Abraham Lincoln der har sagt: „Jeg accepterer alt det i Bibelen jeg kan forstå, og resten accepterer jeg af tro."

Hvor forfriskende ville det ikke være, dersom de utålmodige i den intellektuelle verden, når de stod overfor spørgsmål såsom

hvorledes jorden blev dannet, blot kunne svare ligesom en fremstående videnskabsmand og medlem af Kirken gjorde. En søster havde spurgt: „Hvorfor har Herren ikke fortalt os klart om disse ting?“ Videnskabsmanden svarede: „Vi ville sandsynligvis ikke forstå det, hvis han gjorde det. Det kunne være det samme som at prøve at forklare atomteorien for en otteårs dreng.“

Ville det ikke være dejligt, dersom alle der er langt fremme i verdslig lærdom kunne holde fast i „jernstangen“ eller Guds ord, hvilket gennem tro kunne lede dem til en forståelse, snarere end at de skulle fare vild på fremmede og mærkelige stier af menneskegjorte teorier og dumpe ned i vantroens og apostasiens mørke vande?

Jeg hørte en af vore egne fine videnskabsmænd sige noget i retning af, at han mente at mange professorer havde bragt sig selv ud af Kirken ved at prøve at filosofere og intellektualisere angående Adams fald og Frelserens efterfølgende forsoning. Dette var fordi de hellere ville acceptere menneskers filosofier end at støtte sig til hvad Herren har åbenbaret, indtil de og vi er i stand til at forstå „guddommelighedens hemmeligheder“ som forklaret for Herrens profeter og åbenbaret i større fylde på hellige steder.

Der var øjensynlig lignende problemer og kontroverser på Mesterens tid. Med et rammende svar forelagde Han de vigtigste måder at opnå sikkerhed på midt i uvishedens labyrint:

For at afslutte en tilsyneladende disput mellem disciplene om, hvem af dem, der ville blive den største i Guds rige, sagde Han: „ . . . hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.“ (Matt. 18:3.)

At vende om betød ifølge skrifterne en forandring i hjertet og den moralske personlighed hos et menneske, der har vendt sig bort fra syndens magt og til et retfærdigt liv. Det betød at „vente tålmodigt på Herren“ indtil ens bønner kan blive besvaret, og indtil ens hjerte er kommet i en tilstand, der beskrives således af Cyprian, en forsvarer af troen på den apostolske tid: „Ind i mit hjerte, renset fra al synd, kom der et lys fra det høje, og da så jeg pludselig og på forunderlig vis sikkerheden overvinde tvivlen.“

Omvendelse betyder mere end blot at blive et „indregistreret“ medlem af Kirken med tiendekvittering, medlemskort, tempelanbefaling o.s.v. Det betyder at overvinde alle tendenser til at kritisere og at stræbe konstant fremad og forbedre de indre svagheder og ikke blot de ydre.

Herren udsendte en advarsel til dem, der ville søge at ødelægge en persons tro eller lede ham væk fra Guds ord eller bevirke at han mistede sit tag i „jernstangen“, hvor der var sikkerhed ved troen på en guddommelig Forløser og Hans formål angående denne jord og dens folk.

Mesteren advarede: „Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals, og han var sænket i havets dyb.“ (Matt. 18:6.)

Mesteren understregede her den kendsgerning, at hellere end at ødelægge sjælen i en sand troende (f. eks. sig selv) var det bedre at lide en jordisk død end at pådrage sig straffen for at sætte sin egen evige skæbne på spil.

Apostelen Paulus understregede også faren ved at lære falsk gennem et dårligt eksempel. Han sagde: „Men agt vel på, at jeres frihed ikke skal bringe de skrøbelige til fald . . .

Så går jo ved din „kundskab“ den skrøbelige til grunde, en broder, for hvis skyld Kristus er død!

Men når I således synder imod brødrene og sårer deres skrøbelige samvittighed, så er det Kristus selv, I synder imod.“ (1. Korr. 8:9, 11-12.) Til den lærde og højtuddannede generation i vor tid talte profeten Jakob noget, som så ofte synes at måtte gentages i dag: „ . . . Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, men de tilsidesætter det; thi de mener, at de ved det af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet . . .

Men det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd." (2 Ne. 9:28-29.)

Vi takker Herren inderligt for den trofasthed og støtte, som udvises af mange inden- og udenfor Kirken, der besidder høje pladser i forretningslivet, i regeringskredse, i den juridiske profession, doktorer, socialrådgivere, sygeplejesker og dem indenfor naturvidenskab og kunst. Specielt er vi taknemmelige for dem, som modtager lederskab i Kirken, som tjener som hjemmelærere eller klasseledere i Præstedømmet eller hjælpeorganisationerne, som stiller sig til rådighed for frivillig tjeneste til hjælp og omsorg for de ringere stillede i alle lande og blandt minoriteter i og udenfor Kirken, og som er særlig opmærksomme overfor enkerne og de forældreløse.

Til alle sådanne siger jeg, som Jesus gjorde til Zakæus: „I dag er frelsen kommet til [deres] hus." (Lukas 19:9.) Det er disse, som har et fast greb om „jernstangen", der kan føre os alle sikkert til livets træ.

Jeg læste fornylig en spalte i Washington Post af George Moore, der omtalte sig selv som „eremitten på Mount Vernon". (Mount Vernon var George Washington's familiegods.) I denne artikel sagde han: „Jeg har tilbragt de sidste tyve år af mit liv med at reducere min uvidenhed." Han påstod, at et menneske intet lærer, før han indser, hvor lidt han ved. I denne artikel giver han dette enestående billede af George Washington: „Washington gik aldrig i skole. Derfor var han et dannet menneske; han holdt aldrig op med at lære."

Hvad George Moore sagde om sig selv, tror jeg ville passe godt på mange af jer og på mig selv: „Jeg har tilbragt mere end tre snese år med at reducere min uvidenhed."

Jeg er overbevist om, at der heri ligger en udfordring til alle, som opnår udmærkelse på et eller andet felt. Nogle holder op med at lære, når de går ud af en skole; nogle holder op med at lære om Evangeliet, når de har fuldført en mission for Kirken; nogle holder op med at lære, når de bliver bestyrelsesmedlem eller får en fremtrædende stilling i eller udenfor Kirken.

Husk på, hvad George Moore sagde om Washington: „Vi kan blive dannede og uddannede mennesker uanset vor stilling i livet, dersom vi aldrig holder op med at lære."

Afdøde præsident Dwight D. Eisenhower (1890—1969, USA's 34. præsident) skrev således: „Ethvert menneske, som udfører sit arbejde godt, som med rette har selvtillid, og som ikke utilbørligt forstyrres af hån fra kynikere og skulkere, ethvert menneske som forbliver tro mod ædle motiver og tager hensyn til andre — det menneske er en leder. Hvadenten han bliver udvalgt til en fremstående position eller ej, kan han ikke undgå at opnå stor indre tilfredsstillelse ved at udføre overordnet arbejde.

Og dette er for resten, hvad den gode Herre satte os her på jorden for." („Hvad er lederskab?" Reader's Digest, juni 1965, p. 54.)

Med gengivelsen af Jesu Kristi sande Evangelium og oprettelsen af Kirken i tidernes fyldes uddeling fik vi åbenbaret intruktioner, hvis betydning ikke blot angik „hvorvidt dåben skulle ske ved nedsænkning eller hvorvidt den skete til syndernes forladelse; men affaldet fra flere tidsaldre blev fejet tilside, klippegrunden kom frem i lyset, og fundamentet til Guds rige blev atter opbygget." (Brigham H. Roberts, 1857—1933, af de Halvfjerds Første Råd.)

Det kan måske synes urimeligt for mange at erklære, at der i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lærdomme findes et bolværk som beskytter mod skjulte afgrunde, mod meningsløsheden og ondskaben i verden. Frelsesplanen, som blev udformet i himlene, peger imidlertid klart på den lige og snævre sti, der fører til evigt liv (se Matt. 7:14), selvom der er mange, der nægter at følge den vej.

I en storslået åbenbaring gav Herren instruktion og befaling til Kirkens ledere på den tid om at søge efter sandhed på mange områder.

For det første befalede Han naturligvis, at de

skulle „undervise hinanden i rigets lære . . . i alle ting, som tilhører Guds rige . . ." (L&P 88:77-78.)
Dernæst råder Han dem til at skaffe sig den meget omfattende lærdom, vi alle skulle søge. Hans Kirke skulle ikke være en uvidende præstestand indenfor mange områder af verdslig lærdom.
Og dernæst henvender Herren sin åbenbaring til alle andre, som måske ikke har tro: „. . . søg efter kundskab ved læsning og ved tro." (L&P 88:118.)
Man kunne spørge: Hvordan opnår man „kundskab ved tro"? En profet har forklaret framgangsmåden: Først må man bruge sine evner, prøve Herrens ord og have et ønske om at tro. Lad dernæst dette ønske virke i jer, indtil I tror så meget, at I kan give plads til en del af Herrens ord; derefter må ordet plejes ligesom et sædekorn og ikke gå imod Herrens Ånd, som oplyser ethvert menneske, der kommer til verden. Så kan I begynde at føle i jer selv, at det er en god sæd I har sået, for den begynder at opfylde jeres sjæl, oplyse jeres forstand, og ligesom træets frugt i Lehi's syn får den en dejlig smag. (Se Alma 32.)
Det var en engelsk romanforfatter, man tillagde ordene: „Den, som søger Gud, har allerede fundet Ham."
Nu må man ikke tro, at dette at opnå „kundskab gennem tro" er en let eller doven måde at opnå kundskab og modnes i visdom på.
Udfra himmelske instruktioner og udfra erfaringer fra næsten enhver, der inderligt har søgt himmelsk vejledning, kan man lære, at kundskab ved tro kræver følgende: en drejning af hele sjælen gennem et værdigt levned, således at man kommer i harmoni med Herrens hellige Ånd; dernæst at hidkalde den dybe søgen fra vor sjæls inderste; og endelig at arbejde på at modtage Åndens sande vidnesbyrd.
Denne Kirkes mission er at bære vidnesbyrd om Evangeliets sandheder og at jage alle falske lærdomme på flugt, som fra alle sider forårsager rastløshed og den formålsløshed, som truer alle, der ikke har fundet den lige sti og det, der kunne blive et anker for sjælen (se Hebræerbrevet 6:19).
Min inderlige bøn er, at jeg må kunne løfte det sande Kristi Lys op for hele verden. Jeg ville gerne, at alle skulle vide med sikkerhed som jeg, gennem studium, bøn og tro, at vor Herre og Mester — som Han selv forklarede Marta, da hun sørgede over Lazarus' død — virkelig er „opstandelsen og livet; [og at] den, som tror på [Ham], skal leve, om han end dør.
Og enhver, som lever og tror på [Ham] skal i evighed ikke dø . . ." (Johs. 11:25-26.)
Jeg takker Herren, at jeg kan svare ligesom Marta og Peter: „Du er Kristus, den levende Guds Søn." (Matt. 16:16.)
„Ja, Herre! jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som kommer til verden." (Johs. 11:27.)
Om dette bærer jeg mit alvorlige vidnesbyrd, i vor Herres og Mesters Jesu Kristi velsignede navn. Amen. ○

Vælg i dag

AF PRÆSIDENT N. ELDON TANNER,
anden rådgiver i Det Første Præsidentskab

For nylig har vi hørt om foredragsserien „Mit sidste Foredrag", hvor foredragsholderne valgte deres emne, som om det var den sidste tale, de skulle holde i livet. Med dette i tankerne valgte jeg mit emne til denne konference, som om det skulle være min sidste tale — det vigtigste budskab, jeg kunne efterlade menneskene.

Det emne, jeg således har valgt, er taget fra Josuabogen: „... vælg i dag, hvem I vil tjene ... Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren." (Josua 24:15.) Kort efter denne udtalelse døde Josua 110 år gammel og efterlod dette som sit afskeds-budskab.

Efterhånden som vi har lyttet til de dejlige taler, der er blevet holdt ved denne konference, og når vi skal lytte til de følgende, er jeg sikker på, at vi vil finde, at mange af dem understreger vigtigheden af at tjene Herren.

Vi husker alle, hvorledes Moses førte Israels børn ud af fangenskab, og hvordan ægypterne blev udslettet af Det røde Hav; hvordan Herren gav amoritterne og Jerikos folk i deres hænder, så de kunne eje deres land, og hvorledes Josua mindede sit folk om Herrens ord:

„Og jeg gav eder et land, I ikke havde haft arbejde med, og byer, I ikke havde bygget, og I tog bolig i dem; af vinhaver og oliventræer, I ikke plantede, nyder I nu frugten."

Derefter sagde Josua: „Så frygt nu Herren og tjen ham i oprigtighed og trofasthed, skaf de guder bort, som eders forfædre dyrkede hinsides floden og i Ægypten, og tjen Herren!

Men hvis I ikke synes om at tjene Herren, så vælg i dag, hvem I vil tjene, de guder, eders forfædre dyrkede hinsides floden,

eller amoriternes guder, i hvis land I nu bor. Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!"
Og så advarede han: „Når I forlader Herren og dyrker fremmede guder, vil han vende sig bort og bringe ulykke over eder og tilintetgøre eder, skønt han tidligere gjorde vel imod jer." Da frygtede folket og sagde: „Herren vor Gud vil vi tjene, og hans røst vil vi lyde!" (Josua 24:13-15, 20, 24.)

En parallel hertil findes i vore pionerfædres historie, som på grund af deres religiøse overbevisning var flygtet fra deres smukke byer og hjem. Skønt de led meget, og mange døde, forblev de tro mod deres overbevisning, og selv i al deres modgang på den møjsommelige vej over sletterne sang de: „Om så vi dør, før rejsen er forbi, salig dag! alt er vel." (Sange no. 8, 4. vers — direkte overs. O. A.) De velsignede Herren deres Guds navn og fortsatte med at tjene Ham, og gennem deres retfærdige gerninger og arbejde har Han velsignet dem og deres efterkommere.

Når vi læser skrifterne, og når vi læser verdens historie, finder vi utallige eksempler på, at enkeltpersoner, byer, ja selv nationer, som valgte at tjene Herren, blev frelst og velsignet med velstand — ikke som resultat af deres menneskelige geni alene, men ved Guds vilje — mens andre, som nægtede at gøre det, led Hans vrede, blev besejret og tilintetgjort.

Som berettet i Mormons bog: „Se, dette er et udvalgt land, og det folk, der besidder det, skal være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himlen, dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus . . ." (Ether 2:12.)

Hvilket herligt løfte! Men vi finder den samme betingelse, som Josua advarede folket om: „Når (hvis) I forlader Herren og dyrker fremmede guder, vil han vende sig bort og bringe ulykke over eder." I Ethers bog lyder betingelsen: „dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus." Er vi på vej mod tilintetgørelse ved ikke at tjene Jesus Kristus og leve efter Hans lære?

I sin bog Civilization on Trial (Civilisationen på Prøve), udgivet i 1948, synes Arnold J. Toynbee (engelsk historiker, f. 1889) at have fanget dette budskab i sin opregning af forskellige civilisationers storhed og forfald, og han lægger mærke til grunden til deres fald. Han definerer historien og dens tendens til at gentage sig selv, og dernæst siger han:

„Vor nuværende situation er virkelig formidabel. En udforskning af det historiske landskab i lyset af vor eksisterende viden viser, at historien indtil dato har gentaget sig selv omkring tyve gange ved at producere menneskelige samfund af samme art som vort vestlige samfund, og den viser også, at — med vort eget samfund som eneste mulige undtagelse — alle samfund af den art, vi kalder civilisationer, allerede er døde eller døende. Og ydermere, når vi studerer disse døde eller døende civilisationers historie i detaljer og sammenligner dem indbyrdes, finder vi tegn på noget, der ligner et ensartet mønster i nedgangsprocessen. Vi spørger naturligvis os selv, om dette mønster nødvendigvis må gentage sig i vort tilfælde. Er en sådan form for nedgang og forfald i vente for os . . . som en dom, hvorfra ingen civilisation kan håbe at undslippe?"

Han fortsætter med at udtrykke den opfattelse, at mønstret for tidligere succes'er og fejltagelser ikke nødvendigvis behøver at gentage sig. Han siger: „Som menneskelige væsener er vi begavet med denne frie vilje, og vi kan ikke skubbe vort ansvar bort og over på Gud eller naturen. Vi må selv bære det. Det er op til os." Han foreslår, hvad vi burde gøre politisk, økonomisk og religiøst, og udtaler: „Af disse tre opgaver er den religiøse naturligvis i det lange løb den vigtigste." (New York: Oxford University Press, pp. 38—40.)

Jeg vil gerne påpege, at hvis vi var åndeligt sunde, hvis vi efterlevede Jesu Kristi lær-

domme, hvem vi må tjene, hvis vi vil overleve som enkeltpersoner og som samfund, så ville de politiske og økonomiske problemer allerede være løst, fordi efterlevelsen af De ti Bud og andre af Guds lærdomme ville få os til at leve sammen i fred og velstand. Som vi gennemgår disse lærdomme, kan vi ikke finde noget deri, som ikke — dersom vi efterlevede det — ville gøre os bedre og lykkeligere i enhver henseende.

Vi bliver mindet om Sodoma og Gomorras ødelæggelse; Sodoma var hovedbyen i dette område i midten af Jehovas Have. Ligeledes hører vi om Tyrus og Sidon, hvor Tyrus var en blomstrende by med stor velstand og skønhed, og måske den største by, man ved Frelseren har besøgt. Og ligeledes om Jerusalem og andre store byer og civilisationer, som er faldet, fordi de vendte sig bort fra Gud og blev onde og utro folk. Og jeg frygter, at det samme hastigt er ved at ske i vort eget land.

Rudyard Kipling's profetiske digt „God of Our Fathers, Known of Old" („Vore Fædres Gud, Kendt Fra Fordum") var en advarsel til det store og mægtige Britiske Verdensrige, da det befandt sig på sin herligheds højde, og det burde være en advarsel til alle nationer:

„Vore fædres Gud, kendt fra fordum,
Herre for vor vidt omkastede kampfront,
Under hvis vældige hånd vi ejer
Herredømme over palme og fyr,
Hærskarers Herre, vær endnu med os,
Så ikke vi glemmer, så ikke vi glemmer!

Tumulten og råbene dør hen,
Hærførere og konger går af;
Men stadig står dit gamle offer,
Et ydmygt og angergivent hjerte,
Hærskarers Herre, vær endnu med os,
Så ikke vi glemmer, så ikke vi glemmer!

Vore flåder, langt borte, smelter væk;
Geværild sænkes på fjerne strande;
Ve, al gårsdagens pomp og pragt
Jeg vandt ved Nineve og Tyrus!
Nationernes Dommer, spar os endnu,
Så ikke vi glemmer, så ikke vi glemmer."

Disse eksempler understreger tydeligt, at der er styrke i ydmyghed og svaghed i hovmod. Dersom vi ikke omvender os og ændrer vore veje, vil vi gentage Sodomas og Gomorras historie. Lad os analysere vore frembringelser og finde ud af, hvor værdierne er. Vi har gjort store fremskridt på videnskabelige felter. Vi har sendt mennesker til månen og tilbage, udviklet kernevåben og gjort store fremskridt i krigsmetoder, men hvad har vi gjort i fredens interesse? Hvad har vi gjort på det menneskelige område? Hvilket fremskridt har vi gjort på åndelighedens område?

Kan nogen undgå at se, at også vi lever i en ond og utro verden, at vi ikke tjener Gud, at vi er sikkert på vej mod ødelæggelse, når vi i næsten alle aviser og blade og på radio og TV ser eller hører om overtrædelse af enhver af Guds love: tyveri, pyromani og plyndren, drab, hor, voldtægt, død og ulykke gennem drukkenskab; kirkerne tomme og butikker, gader og parker fulde om søndagen. Alt for mange af os, der påstår at være kristne, er skyldige i nogle af disse ting.

Som en har sagt: „Hvis man blev arresteret for at være kristen, mon så der ville være beviser nok til at domfælde os?" Vi er blevet advaret igen og igen. Vi kan ikke påberåbe os uvidenhed. Hvis vi vil frelse os selv, vore familier og vort land, må og skal vi, som Peter lærte, omvende os, lade os døbe, ændre vor kurs og vende os og tjene Herren og holde Hans bud. Ansvaret påhviler os hver især. Vi behøver en åndelig renaissance.

Kan I forestille jer, hvilken herlig verden det ville være at leve i, dersom alle efterlevede Evangeliets lærdomme, elskede Gud og overholdt Hans bud? Hvis vi alle elskede hinanden, hvis der ikke fandtes nogen bagtalelse, ingen drab, ingen tyveri, hvis alle var ærlige, sande, dydige og velgørende? Vi ville ingen krige have, men fred og en himmel her

på jorden, og vi kunne se de penge, der nu bliver brugt på krig, lovmaskineriet og kriminalitet, blive anvendt til værdige formål, til at hjælpe de trængende, de syge og de dårligt stillede.
Da Herren fortalte Abraham, at Han ville ødelægge Sodoma på grund af dens ugudelighed, bad Abraham først for dens bevarelse, hvis der var halvtreds retfærdige i byen, og til sidst, hvis der blot var ti retfærdige. Herren gav efter, men de kunne ikke engang finde ti retfærdige, hvorfor byen blev ødelagt. Lad os gøre og sikre på, at vi kan blive talt blandt de retfærdige, for hvis skyld Herren ville spare vor by og vort land. Det er yderst vigtigt, at vi beslutter, hvorvidt vi vil tjene Herren. Han sagde selv: „Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon." (Matt. 6:24.)
Det valg at tjene Gud behøver ikke nødvendigvis at udelukke et hjem eller en tilstrækkelig indkomst, eller de ting i denne verden, som bringer glæde og lykke, men det kræver derimod, at vi ikke vender os bort fra Gud og Jesu Kristi lærdomme under tilfredsstillelsen af vore timelige behov.
Min erfaring gennem livet har vist mig uden tvivl, at dersom vi vil leve efter Evangeliets principper, som de er fremsat af Jesus Kristus og profeterne, tjene Herren og holde Hans befalinger, vil det i høj grad bidrage til vor succes med de gode ting i livet, både timelige og åndelige. Vi vil opdrage bedre familier og yde mere til samfundet end de, som fornægter Herren og ignorerer Hans lærdomme. Faktisk kan man, hvis man ser på de mennesker, man kender, finde ud af, at de, som lever et sandt kristent liv, er lykkeligere og mere elskede og respekteret, mens de forbereder sig til evigt liv.
Herren har også sagt: „Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler, men saml jer skatte i Himmelen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor ingen tyve bryder ind og stjæler.
Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være." (Matt. 6:19-21.)
Jeg spekulerer over den utilbørlige omsorg for materielle ejendele og for helligdomme og monumenter, der smuldrer hen og forfalder. Forleden læste jeg i avisen om Lincoln-Mindebygningens forfald i Washington. Dette er i sandhed en ærgrelse for alle os, som ærer dem, der har gjort så meget for at opbygge og tjene deres land. Men når vi læser i detaljer om den femogfyrre år gamle bygnings limstensmure og marmorsøjler, der er i forfald, om mørtelen, der skaller af, om stalaktitet og stalaktiter, der er ved at omdanne kælderen til en drypstenshule, om de millioner af edderkopper og små vingede myg, der sværmer over loftet, giver det os et enestående eksempel på den kendsgerning, at møl og rust virkelig fortærer skatte på jorden. Og mens vi viser ærbødig hyldest overfor minderne om personer og steder, lad os så samtidig være alvorligt beskæftiget med vore åndelige pligter og bevarelsen af de skatte, som ikke kan udslettes af tiden.
Det minder mig om Henry Van Dyke's fortælling „The Mansion" („Boligen"), hvori han fortæller om den rige mand, som boede i en fin bolig på jorden, men blev chokeret over at opdage, at han kun havde en lille hytte, da han nåede himlen. Men den fattige mand fandt til sin overraskelse, at han havde en fin bolig i himlen, fordi han havde samlet sig skatte i himlen. (Matt. 6:20; Henry Van Dyke, 1852—1933, am. præst og forfatter.)
På vor vej gennem livet træffer vi konstant valg, som vil afgøre, hvad vi får ud af livet. Vil vi drage nytte af vore muligheder for at forbedre os, eller vil vi spilde vores tid? Vil vi gøre det rette eller det forkerte? Vil vi gå i kirke eller vanhellige sabatten? Vil vi tjene Gud eller mammon? Vi kan ikke tjene to herrer. Livet må finde sin herre.
Dette betyder ikke, at menneskene enten er fuldstændig gode eller fuldstændig onde,

men til enhver tid må man have en klar sondring at gå ud fra, og valget af Gud eller mammon hjælper os til at træffe de andre valg i livet.
For at opnå den fulde glæde af de velsignelser, Gud har lovet dem, som tjener Ham og holder Hans bud, er det vigtigt, at forældre underviser deres børn i tro på Gud. Herren advarede:
„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.
De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren." (L&P 68:25, 28.)
Idet man indser vigtigheden af denne art opdragelse tilskynder Kirken medlemmerne til at overholde familiehjemmeaftenen på religiøs måde, til at gå til seminarer, institutter, skoler, collegies, hjælpeorganisationer eller andre steder, hvor man hjælpes til at forberede sig selv og sine børn til at tjene Herren. Vi må ikke være sendrægtige med hensyn til denne pligt.
Det gjorde stærkt indtryk på mig, da jeg hørte Brigham Young Universitetets præsident dr. Ernest L. Wilkinson fortælle om en ulykkes-opringning, som førte ham til LDS-Hospitalets intensive koronar-afdeling i Salt Lake City, hvor en af hans nære personlige venner i løbet af flere år lå i kritiske omstændigheder med koronartrombose. Han sagde: „Da jeg kom hen til hans seng, greb han min hånd, og gennem iltmasken mumlede han, skønt det gjorde ondt og krævede arbejdsomt åndedræt: ‚Åh, doktor, kan du redde mig? Der er så mange ting, som jeg har udsat og ønsker at gøre.‘
Efterhånden som vi arbejdede til ud på morgentimerne og anvendte alle de moderne elektroniske indretninger, lægevidenskaben kan opvise, og efterhånden som det blev mere og mere indlysende, at min ven ikke ville overleve, kom hans bemærkning gentagne gange tilbage til mig, og jeg funderede over den. Er vi tænkere eller gørere? Hvor mange af os opsætter de virkelig vigtige beslutninger i livet? Vil vi stadig ønske, at mange ting var gjort, når vi selv står på korsvejen mellem livet og døden?"
Dette er sandelig et vigtigt og alvorligt spørgsmål. Vi nærmer os alle den omtalte korsvej mellem livet og døden. Hvor er vi gunstigt stillede, at vi er i stand til at træffe et valg. Hvor herligt er det ikke, at vi ved, at vi selv kan vælge vor kurs, bestemme vor skæbne og afgøre vore velsignelser. Det er ikke for sent at vælge. Valget er vort, men vi må vælge i dag, hvem vi vil tjene.
Jeg takker hver dag Herren, fordi jeg ved, at Gud vor Fader, hvis børn vi er, lever og ønsker, at det hele må lykkes for os, og at Han „således elskede . . . verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.
Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham." (Johs. 3:16-17.)
Ja, Jesus Kristus gav sit liv for os og gav os den plan, hvorved vi kan nyde livet i dets fylde og udarbejde vores frelse. Som Richard L. Evans så smukt sagde: „Vor Fader i himlen er ikke en opmand, som prøver at sætte os ud af spillet. Han er ikke en konkurrent, som prøver at narre os. Han er ikke en forfølger, der prøver at overbevise os. Han er en kærlig Fader, som ønsker vor lykke og evige fremgang, og som vil hjælpe os alt det, Han kan, hvis vi blot i vort liv vil give Ham lejlighed til at gøre det."
Det er min oprigtige bøn, at vi vil have mod og styrke nok til at ydmyge os, acceptere vor Frelser, Jesus Kristus, og tjene Ham og derved nyde de velsignelser, Han har lovet os. I Jesu Kristi navn. Amen.

BØRNENES SIDER

Venlige Jules

AF BERNADINE BEATIE
ILLUSTRERET AF SHERRY THOMPSON

Selv når Jules prøvede at tale dæmpet, kunne hans høje, glade stemme høres fra den ene ende af den lille franske landsby, hvor han boede, til den anden.

I dag lød hans stemme endda højere og gladere end sædvanligt. „Pierre! Pierre!" råbte han til sin bedste ven, som boede ved siden af. „Jeg skal til Paris og besøge min tante Yvette!"

Pierre, Maurice og Raoul, som alle legede sammen, kom løbende.

„Hvornår skal du afsted?" spurgte Raoul med de mørke, klare øjne.

„I morgen!" rungede Jules' stemme.

Pierre rystede tungsindigt på hovedet. „Byfolk er uvenlige. Da jeg var i Paris, var der ingen, som overhovedet talte til mig."

„Prøvede du at blive venner med nogen?" spurgte Jules.

Pierre trak på skuldrene. „Hvordan bliver man venner med folk, som har så travlt, at de ikke engang kan svare på et høfligt spørgsmål?"

„Du skal ikke bekymre dig, Jules," sagde Raoul trøstende. „Du skal nok få det rart alligevel."

„Oui," samtykkede Pierre. „Du vil se det store optog på Bastilliedagen!"

„Og Eifeltårnet, og dukketeater!" tilføjede Maurice.

„Oui," sagde Jules. Men hans stemme havde ikke sin sædvanlige glade klang. Et øjeblik efter smilte han. Måske Pierre tog fejl. Ikke alle kunne være uvenlige i en stor by som Paris.

Men næste morgen, da Jules steg op i den store bus til Paris, huskede Jules Pierre's ord. Ingen så på ham, og ingen talte. Jules stod kejtet der med sin kuffert i den ene hånd og poser fyldt med friske grøntsager til tante Yvette i den anden.

„Sæt dig der." Buschaufføren nikkede i retning af en tom plads ved siden af en sortklædt kvinde med stift ansigt. „Læg din kuffert og dine poser i nettet over sædet."

„Oui, Monsieur. Merci." Jules' høje stemme lavede ekko gennem bussen. Alle så oprørt derhen.

„Bonjour Madame." Jules forsøgte at tale stille til sin sidemand, men hans stemme rungede som en stor klokke. Damen nikkede køligt. Jules stod på tæer for at anbringe sine ejendele i nettet, netop som bussen kørte over en bule i vejen.

„Hov!" råbte Jules, og han faldt ned på gulvet i en regn af roer, kartofler og kålhoveder.

Damen i sort havde ikke længere et stift ansigt; hun så bekymret ud. „Er du kommet noget til?" spurgte hun.

„Non, Madame!" rungede Jules rød i hovedet. „Men jeg havde regnet med at bære min fars grøntsager, ikke at have dem på." Han lo, mens han rakte op efter et bundt løg, som hang ned over hans ansigt.

Der lød en fnisen fra bagenden af bussen, og snart lo alle.

„De er til min tante Yvette. Jeg skal besøge hende i Paris," forklarede han til en mand med et stort, sort overskæg, som sad lige på den anden side af midtergangen.

„Din første tur?" spurgte manden smilende.

„Oui, Monsieur," rungede Jules' venlige stemme.

Damen på pladsen lige bag ved Jules samlede et kålhovede op for ham. „Det er sjældent man ser så fine kål i byen," sagde hun.

„Behold det, Madame," rungede Jules.

En anderkendende mumlen fejede gennem bussen, og snart efter lo de alle og snakkede sammen. Hver enkelt fortalte om et godt sted i Paris, Jules skulle besøge. Selv chaufføren

var venlig og smilende, da bussen nåede udkanten af Paris.
„Det må jeg sige!" råbte Jules med en stemme som et tågehorn og øjnene opspilede af forundring. „Den by er sandelig stor!"
„Ikke meget større end din stemme, mon petit, lo hans sidemand, Madame Dumont.
Jules grinede. „Jeg prøver at tale lavt, men nogle gange glemmer jeg det."
„Du har en glad og munter stemme!" sagde Madame Carros, som holdt det kålhovede, Jules havde givet hende.
„Ja, du har," nikkede Monsieur Charvet samtykkende fra den anden side af midtergangen. „Den har fået os alle til at føle os som gamle venner."
Netop da standsede bussen ved siden af en stor busstation, og pludselig var alle forandret. Ingen smilte mere. De rejste sig op, greb deres baggage, skubbede og puffede sig ud i midtergangen. De gik alle uden at sige farvel, og Jules var alene i den store bus. Da han havde samlet

Sugerør-Blæste billeder

AF MARIAN M. MINER

Før du begynder at lave sugerørsbilleder, skal du sørge for at have gammelt tøj på. Dæk gulvet og arbejdsbordet med aviser.
Dryp nu små klatter vandfarve, plakatfarve eller farvet blæk på et stykke papir. Så blæser du gennem sugerøret og skubber malingen ud i edderkoppelinier. Husk at puste, indtil al malingen er brugt. Lav én klat farve færdig ad gangen, og blæs hurtigt, før den tørrer. Du kan lave adskillige billeder på denne måde.○

RIS

Venlige Jules

sine ejendele sammen steg han ned på den overfyldte busperron og så sig om efter tante Yvette. Hun var der ikke. En skælven løb ned ad ryggen på Jules. Han skyndte sig ind på stationen. Den var også fuld af mennesker, men hans tante var der ikke. Jules tog hånden i lommen efter den seddel, hvorpå hans mor havde skrevet tante Yvettes telefonnummer. Han rakte ud efter armen på en mand, som hastede forbi. Manden rynkede panden, rystede Jules' hånd af sig og skyndte sig videre. Jules sukkede. Pierre havde ret, byfolk var uvenlige!

Jules løb hen til en drager, som skubbede en vognfuld baggage. „Vil De hjælpe mig?" spurgte han. Hans høje, rungende stemme gav genlyd fra væggene og det hvælvede loft i stationshallen. „Jeg skal ringe til min tante Yvette."

„Jules!" kaldte en stemme fra Jules' højre side.

„Jules!" råbte en anden fra hans venstre side.

„Min stakkels dreng!" lød det fra endnu en stemme.

Jules hjerte hoppede af glæde, da Monsieur Charvet og Mesdames Dumont og Garros kom springende.

„Jeg troede at en af Dem ville blive hos Jules, indtil han fandt sin tante!" Monsieur Charvet så anklagende på de to damer.

„Vi troede, at De ville gøre det!" sagde Madame Garros.

Madame Dumont nikkede. „Vær ikke bange, Jules. Vi skal nok finde din tante Yvette."

„Regardez!" råbte Jules lykkeligt, og han pegede i retning af en stor, gråhåret kvinde, som hastede hen imod dem. „Tante Yvette!"

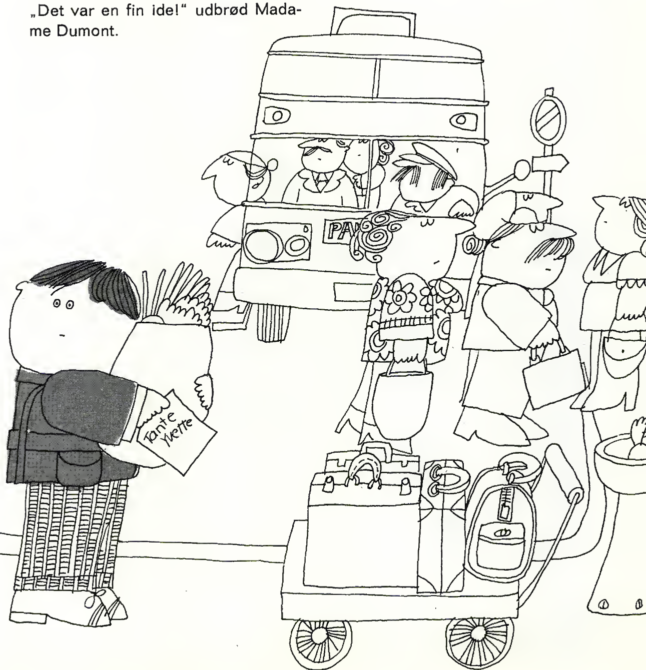
„Min taxi blev opholdt af trafikken," forklarede tante Yvette forpustet. „Var du ikke bange, da jeg ikke var her?"

„Til at begynde med var jeg," rungede Jules. „Men så kom mine venner fra bussen tilbage for at hjælpe mig."

---

oui	(ui)	ja
merci	(mersi)	tak
bonjour	(bosjur)	goddag
non	(no)	nej
mon petit	(mo peti)	min lille ven
regardez	(regarde)	se der

Jules præsenterede tante Yvette for sine nye venner.
Monsieur Charvet bukkede høfligt. „Jeg vil gerne invitere Dem alle som mine gæster til frokost i morgen,“ sagde han. „Vi vil danne en venskabsklub for at hjælpe fremmede i vor by.“
„Det var en fin ide!“ udbrød Madame Dumont.
„Oui! Og vi vil kalde vores klub Venlige Jules!“ sagde Madame Garros. Jules kunne kun nikke, for han var så lykkelig, at han for en gangs skyld var målløs. I aften vil jeg skrive til Pierre, tænkte han, og fortælle ham, at han tog fejl. Der er venner overalt!

I dette billede er der skjult et ansigt, en sikkerhedsnål, en paraply, et flamingohoved, et alfeansigt, en saks, en harpe, et indianertelt og et juletræ. Kan du finde dem?

Skjulte ting

af Judy Capener

Stemmer fra fortiden, fra nutiden og om fremtiden

AF PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL,
udøvende præsident for De Tolvs Råd

Mine kære brødre, søstre og venner, jeg kan fuldt ud skrive under på alt det, præsident Smith lige har sagt, og jeg bevidner at han er Guds profet på jorden i dag.

Verdenshistorien gentager sig selv, og vi behøver blot at henvende os til fortiden for at finde løsningerne på nutidens og fremtidens spørgsmål. Korintherne synes at have haft vanskeligheder med de samme indbyrdes modsigende budskaber, vi hører i vor egen tid. Paulus fortalte dem:

„... hvis en basun giver utydelig lyd, hvem vil så gøre sig rede til kamp?

... I står jo og taler hen i vejret.

Der er i verden, hvem ved hvor mange slags sprog, og der er intet af dem, der ikke har sine bestemte lyde." (1. Korr. 14:8-10.)

Paulus havde en udtryksfuld stemme, kraftfuld og stærk, aldrig bragt til tavshed i de mellemliggende århundreder.

Der høres stemmer allevegne omkring os. Nogle er beske og grove, andre søde og gennemtrængende.

Paulus' åbenbaringer omfattede visioner af disse sidste dage. Hans stemme siger:

„... i de sidste tider skal nogle falde fra troen, idet de lytter til forførende ånder og dæmoners lærdomme.

Forledte dertil af hykleri hos løgnlærere, som er brændemærkede i deres egen samvittighed. De forbyder ægteskab og kræver afhold fra spiser ..." (1. Tim. 4:1-3)

Nye stemmer! Skurrende stemmer, der erklærer „djævlens lærdomme," og siger at der ikke findes synd; der findes ingen djævel, ingen Gud. Stemmer, som siger: „spis, drik og vær glad" ligesom folket før syndfloden, som aldrig troede på, at floden virkelig ville komme.

Mange stemmer fra forførende ånder, der forfægter kødets glæder og uhæmmet fysisk tilfredsstilelse. Vor verden ser i dag ud på nogenlunde samme måde som den gjorde på den nephitiske tid, som sagde: „... om det ikke var for de retfærdiges bønner ... ville I allerede nu være blevet hjemsøgt med fuldstændig ødelæggelse ..." (Alma 10:22.)

Naturligvis findes der mange oprigtige og trofaste, som efterlever alle budene og hvis liv og bønner afholder verden fra ødelæggelse.

Vi lever i de sidste dage, og de er usikre og frygtindgydende. Skyggerne bliver lange, og natten kryber ind og omslutter os.

Her er Pauli klare stemme:

„... i de sidste dage skal der komme strenge tider.

The menneske vil blive egenkærlige, pengekære ... spottelystne, ulydige mod forældre ... ufromme, ukærlige ... umådeholdne ... lystens venner, snarere end Guds venner." (2. Tim. 3:1-4.)

En kendt journalist har skrevet om vor tid: „En ting er sikker. Vi får ikke tildelt århundreder til et let og komfortabelt forfald. Vi har en fjende nu — grusom, brutal og selvtilfreds — som mener at vi befinder os i en fremskreden tilstand af moralsk forfald ... og er modne til udslettelsen." (Jenkin Lloyd, Human Events, 24. nov. 1961.)

Fornylig fik folk på gaden stillet følgende spørgsmål: „Er kyskhed gået af mode?" Og svarene: „Moralen har ændret sig; jonfrulighed er på vej ud. Kærlighed på vej ind."

„Jomfruer er temmelig mærkelige." „Der findes få folk i dag som er uberørte." En pige sagde: „Kyskheden er gået af mode, fordi folk er mere frie i disse oplyste tider." Ja: Frie til at begå synd, frie til at bryde lovene. Frie til at pådrage sig kønssygdomme. Frie til at afkorte livet, frie til at fornægte Gud, frie til at være fri for al virkelig frihed. Vi ser vor verden synke ned i fordærvets dybder. Enhver af de synder, der blev opregnet af Paulus, vokser nu frodigt i vort samfund.

Mænd og kvinder er „egenkærlige". De praler af deres bedrifter. De forbander, de er spottelystne og blasfemiske. En yderligere synd er børns ulydighed mod forældre og forældres ulydighed mod loven. Mange er ukærlige, hvilket synes at slide på familielivet mens de søger at tilfredsstille deres egne selviske ønsker.

Der siges at være milioner af perverse mennesker, som har forladt deres naturlige kærlighedsfølelser og er gået udenom bejlen og normale ægteskabsforhold. Disse fremgangsmåder breder sig som er skovbrand og forandrer vor verden. Mennesker er ukærlige overfor Gud, overfor ægtefælle og selv overfor børn.

Paulus taler om mådehold (continence, afholdenhed. O. A.) — et ord, der næsten er glemt af vort samfund. Stadig står der i ordbogen, at det betyder selvbeherskelse, især på det sexuelle område. Mange gode folk søger nu under indflydelse af tidens dristighed at få foretaget operationer på mand eller hustru så de kan undgå graviditeter og lytter derved til den skingrende stemme, der kræver reduktion af børneantallet. Det har aldrig været let at føde og opdrage børn, men nemme ting er ikke tilbøjelige til at skabe vækst og udvikling. Imidlertid råber tidens højrøstede, vulgære stemmer „færre børn", og der tilbydes p-piller, medicin, operation og endog hæslige aborter for at fuldbyrde det. Besynderligt, at fortalerne for nedgang i fødselstallet aldrig har tænkt på mådehold! Bibliotekerne er belæssede med bøger med chokerende billeder, der viser folk hvorledes man fuldt ud tilfredsstiller sin dyriske natur, men kun få bøger om mådehold og selvbeherskelse kan findes. Udfra den teori at „livet er for sex" vrides den menneskelige hjerne og fantasi for at udtænke måder hvorpå man mere fuldstændigt kan få det de kalder „sexuel fuldbyrdelse", hvilket kræves på bekostning af alt andet: Børn, hjem, evigt liv. Fra pressen, fra taler-og prædikestolen burde der udgå inderlige gennemtrængende stemmer, som opfordrede mennesket til at hæve sig over det kødelige og henvende sin opmærksomhed på rene og ophøjede ting.

Paulus prædikede mådehold og selv-overvindelse. Han praktiserede det, idet han var mange år i missionsmarken. Var ikke dette hans mening, da han sagde:

„Dog ville jeg ønske, at alle mennesker havde det som jeg selv . . .

. . . det er bedst for dem, om de vedbliver at være som jeg." (1. Kor. 7:7-8)

Men jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave . . ." (1. Kor. 9:27.)

Paulus taler om „lystens venner snarere end Guds venner". Er dette ikke en god beskrivelse af den uansvarlige hengivenhed til sex i vore dage?

Paulus taler om dem der „sniger sig ind i hjemmene og får magt over kvindfolk, der er belæssede med synder og lader sig lede af mange slags begæringer." (2. Tim. 3:6.)

Umoraliteten synes nu at modtage et godkendende blik fra forhen ærværdige mennesker. Et udsvævende liv har aldrig været ophav til noget godt, og Paulus sagde: „den derimod, som lever efter sine lyster, er levende død." (1. Tim. 5:6.) Og nu kommer der en himmelsk stemme: „Du skal ikke bedrive hor. Den, der bedriver hor og ikke omvender sig, skal kastes ud." (L&P 42:24.)

Mange stemmer, højrøstede og beske, kommer fra lærerstandens rækker, fra forretningsfolk, fra sociologer, psykologer, forfattere, filmskuespillere, lovgivere, domme-

re og andre, ja selv nogen fra gejstligheden, som, fordi de har lært lidt om noget, tror at de ved alt om alting.

Denne egoisme og stolthed fremskyndes af løgnens snedige fader. Hør stemmen fra en nephitisk profet, der beskriver deres godkendelse af „den ondes underfundige plan":

„... det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd." (2. Ne. 9:29)

„Når de er lærde, tror de, at de er vise, thi de mener, at de ved af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab ... Og de skal forgå. (2. Ne. 9:28.)

Peters stemme var sikker, da han kaldte de onde mennesker fornuftløse dyr, som ville forgå i deres eget fordærv. Han kaldte dem „skampletter og skændselsmennesker" som „svælger i deres bedrageriske lyster," og „deres øjne er fulde at utugtigt begær", „lokker ubefæstede sjæle". Han taler om deres løsagtighed og kødelige begær, og de, som vender tilbage til deres synd efter at være blevet renset, ligner han ved hunden, der vender sig om til sit eget spy, og den vaskede so, der atter vælter sig i sølet. (Se 2. Peterbrev 2:13-22.)

Paulus stemme til Titus bekræfter Peters ord:

„Alt er rent for de rene; for de besmittede og vantro er derimod intet rent, men hos dem er både forstand og samvittighed besmittet.

De hævder at kende Gud, men i gerning fornægter de ham, afskyelige som de er, og ulydige til enhver god gerning. (Titus 1:15-16.)

Der har været sagt meget om de unges fordærv. Selvom vi næppe kan retfærdiggøre deres ekcentricitet og ulydighed og deres tilsyneladende mangel på tro, kan man måske lægge en del af bebrejdelsen for deres fordærv over på dem, som gav dem et eksempel på ulydighed mod både regeringens og Guds love.

Sandelig kan megen misbilligelse rettes mod stemmerne fra talerstoel, foredragssale eller radiostationer, ja, endog fra prædikestole.

Sådanne stemmer vil sandsynligvis blive gjort ansvarlige for deres vedvarende falskhed og deres manglende evne til at give sandt lederskab i kampen mod det onde.

„... det går lægfolk som præst ..." (Esajas 24:2.)

Betegnelsen „præst" anvendes her på alle religiøse ledere indenfor, enhvertrosretning. Esajas sagde: „Vanhellig blev jorden under dem, som bor der, thi lovene krænkede de, overtrådte budet, brød den evige pagt." (Esajas 24:5.) Blandt de uharmoniske stemmer, chokeres vi over de mange præster, der opfordrer til besmittelse af mennesket og nikker godkendende til de ødelæggende tilbøjeligheder, og som fornægter Guds alvidenhed. Disse mænd burde visselig holde stand, men alligevel lytter nogle til folkemassernes råb.

Jeg vil citere lidt fra pressen:

„Mange kirkefolk er uvillige til at give et bestemt ja eller nej til marihuanna." „Det afhænger af omstændighederne." (Time, 16. august 1968).

De har udviklet en „situations-etik", som synes at dække alle synder.

Andre religiøse ledere siger: „ ... præcise regler for kristen opførsel bør ikke nødvendigvis have noget at gøre med sexualitetens problemer." (London-British Council of Churches.)

Lyt som kontrast til den stærke stemme fra en profet. Peter profeterede: „Men der optrådte også falske profeter i folket, ligesom der også blandt jer vil komme falske lærere, som vil liste fordærvelige vranglærdomme ind, idet de endog fornægter den Herre, som købte dem ...

Og mange vil følge dem i deres løsagtighed ..." (2. Pet. 2:1-2.)

Så sent som i denne måned citerede pressen en pensioneret leder af en folkerig kirke, og han foreslog „genoplivelse af den gamle trolovelses-stil, som tillod unge ugifte par at sove sammen med kirkens velsignelse," og „det ville ikke moralsk blive betragtet som utugt."

Og nu, stemmen fra en rapporter: „Fornylig bekendtgjorde TV-industrien i fuldt alvor, at perversitet og homosexualitet ikke længere ville blive holdt borte fra skærmen ... Vi drukner vore unge i vold, kynisme og sadisme, der strømmer ind i dagligstuen ..." (J. L. Jones.)

Og citater af forholdsvis ny dato: „ kirkens konference i dag godkendte en anbefaling til at homosexualitet mellem enige voksne ikke længere burde være et kriminelt brud ..."

Stemmen fra et meget læst blad: „ ... En gruppe præster i San Francisco mener at kirkerne bør droppe deres skarpe kritik af homosexuelle ..."

Det meddeltes, at en gruppe pastorer og deres hustruer deltog i et selskab, der var arrangeret af homosexuelle og lesbiske for at skaffe midler til dette perversionsprogram. Jeg citerer bladet: „ ... at alle skoler i San Francisco Bay området øjeblikkelig måtte lukke, dersom alle homosexuelle, der i øjeblikket arbejder i skolevæsenet, blev opdaget og i overensstemmelse med statens lov afskediget." (Newsweek, feb. 13, 1967.)

Den citerede præst skal ifølge journalister have sagt: „ ... to mennesker af samme køn kan udtrykke kærlighed og uddybe denne kærlighed ved sexuel forbindelse." (Ibid.)

Det var afskyelige stemmer — de er høje og skurrende.

Hvorfor taler vi i denne dur? Hvorfor kalder vi til omvendelse når der findes så mange behagelige emner? Det er fordi nogen må advare verden om dens skæbne, dersom livet ikke ændrer kurs.

Vi husker Alexander Pope's vers:

> „Lasten er et uhyre af frygtindgydende udseende;
> For at hades behøves det blot at ses;
> Dog, ses det for ofte, kender vi dets ansigt,
> Er vi først tilbageholdne, dernæst ligeglade,
> og til sidst omfavner vi det."

(Alexander Pope, eng. digter 1688—1744, Essay on man, Epistle II, line 135.)

Nogle stemmer må råbe imod dem. Vore kan ikke forblive tavse.

For den store Moses var disse perversiteter en afsky og en besudling, som krævede døden.

For Paulus var de unaturlige, umenneskelige, ugudelige og en vanærende lidenskab af utro natur, som ville lukke alle døre til Guds rige.

Når forældre er ukritiske i deres kønslige adfærd, og når skribenter, forfattere, religionsleder og andre godkender sådanne overtrædelser, hvordan kan vi da redde den forvirrede, fornedrede ungdom, der søger efter et eksempel, et holdepunkt og noget rigtigt at tro på — hvordan skaffe dem en sikker havn?

„Den gruppe der tolererer sexuelt anarki bringer selve sin overlevelse i fare," siger sociologen Sorokin.

En fremstående stemme udbryder, at der findes mange spirbesatte bygninger, hvor ordet synd ikke har været nævnt i lang tid, og hvor en prædiken mod det ikke kan huskes.

I direkte kontrast til ovennævnte letfærdige stemme kommer der en stemme med autoritet fra Herrens Kirke:

„ ... Mennesket er en biologisk enhed," sagde præsident J. Reuben Clark, Jr., „et dyr, men mennesket er mere end det, det er tempel for en udødelig ånd; denne ånd kan besudles af kødet, og besudlelse indtræder, når kyskhedens love brydes.

Selve vor civilisation er baseret på kyskhed, på ægteskabets hellighed og hjemmets renhed. Ødelæg disse ting, og det kristne menneske bliver en vild skabning.

Familieforholdet forsætter gennem al evighed. Det er det højeste og helligste menneskelige fællesskab vi kender." (Conference Reports, oktober 1938, p. 137.)

Stemmen fra Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ad-

(Forts. på side 316)

Selvkontrol er en egenskab ved åndelig levevis.

ÆLDSTE ELRAY L. CHRISTIANSEN, assistent til De Tolvs Råd

Vær sen til vrede

Mine søskende, jeg er i fuldstændigt harmoni med erhvert ord, som ældste Marion G. Romney netop har talt til os, og med det som blev sagt til os her til morgen af vor profetleder og af de som fulgte efter ham i deres omtale af det evige Evangeliums sandheder.

Jeg ønsker nu blot at tale nogle få minutter om en sag, der vedrører hver enkelt af os. Det er et simpelt emne, men et som vi er meget opmærksomme på.

Da Salomon erklærede: „Større end helt er sindig mand, større at styre sit sind end at tage en stad." (Ordsp. 16:32.), vidste han, at personlig åndelig udvikling ikke kan opnås uden selvdisciplin.

En eller anden har sagt: „En mands størrelse kan måles efter størrelsen af de ting, der gør ham vred." Hvor er det sandt! At være oprørt og rasende over trivielle ting er tegn på barnlighed og umodenhed hos vedkommende.

Vi bliver konstant udsat for irritationer i vort samvær med andre — og selv når vi er alene. Vor reaktion overfor disse irritationer er en genspejling af vore egne personligheder og temperament.

Det forekommer fornuftigt at antage, at for at udvikle en sund, behagelig personlighed og for at blive nyttig til en god indflyldelse, må man undgå hurtig provokation til vrede. Ikke alene ville vi derved vise større modenhed, men vi ville også være i stand til at klare forstyrrende situationer mere intelligent, fordi man sjældent opnår noget positivt under et raserianfald. Vrede bidrager ikke til det gode. Den er en ødelægger, ikke en opbygger.

Umådeholden vrede påvirker os ikke blot psykisk og mentalt, men den ødelægger samtidig visdommen og en sund dømmekraft. Når vi bliver oprevet, undertrykkes fornuften og vreden kommer til. At tage beslutninger, når man er rasende, er ligeså uvist og naragtigt, som det er for en kaptajn at tage ud på havet i et rasende uvejr. Der kommer kun skade og skibbrud ud af vrede handlinger.

Når vreden regerer, flygter den sindige dømmekraft. Faktisk har det menneske, som bevarer fatningen, en tydelig fordel fremfor den, der lader sig ophidse. Jeg læste engang denne udtalelse: „Når man har ret, behøver man ikke miste besindelsen; når man har uret, kan det ikke betale sig."

Ukontrolleret vrede ses alt for ofte i det daglige liv.

Præsident Spencer W. Kimball fortæller os i sin udmærkede bog The Miracle of Forgiveness (Tilgivelsens mirakel) faktisk at vrede er en af „tankens synder", som — hvis den ikke bliver kontrolleret — kan være forløber for onde og voldsomme handlinger.

Vrede overfor ting er virkelig langt ude!

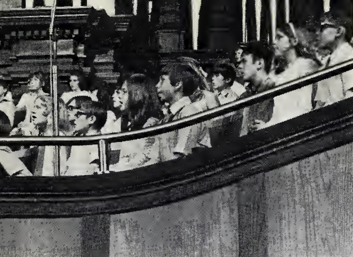
Fordi en skruenøgle glider og man klemmer hånden, behøver man ikke at kaste skruenøglen langt ind i en kornmark. Et flat dæk på en travl hovedgade udbedres ikke ved en ordstrøm.

Vrede overfor ting kan være slemt nok, men når den rettes mod mennesker og den opflammes i hvidglødende raseri og bidende bemærkninger, har vi ingredienserne til tragedien! Lad os f. eks. sige, at en eller anden selvisk chauffør skærer sig tæt ind foran en anden vogn under en overhaling, og at den fornærmede chauffør ikke nedsætter farten og vredt „puffer" til den anden eller gør noget andet for at „stå lige"; så er en tragedie under optakt.

Selv i vore familier kan situationer opstå, som kan forårsage irritationer. Dette er tidspunktet, da forældrene må forblive rolige og eksemplariske.

Manden med et ukontrolleret temperament er som et udisciplineret barn — han udtrykker sine følelser eksplosivt eller ved surmuleri, og tager ikke hensyn til følelserne hos sine omgivelser.

I hjemmet bør vreden kontrolleres og kærligheden dvæle. Når et barn i sine mest modtagelige år oplever grimme situationer opstået af ukontrolleret temperament, når det hører uvenlige ord mellem sin far og mor og når det ser skænderier fortrænger en atmosfære af venlighed og gensidig respekt — når disse forhold udgør et barns miljø, hvilke chancer har dette barn for at blive ædelt og fint? Børns sind er ligesom følsomme fotografiske

plader; de opfanger alt hvad der sker, godt eller dårligt. Vore børn kan måske glemmer hvad der bliver sagt, men ikke hvad de føler.
Præsident Brigham Youngs ord runger til os. Om dette emne sagde han i appel til ægtemænd og fædre overfor deres hustruer og børn: „Stands jeres vrede og utilfredse temperament... bliv ikke så vrede, at I ikke kan bede..." (Discourses of Brigham Young Deseret Book Co., 1941 pp. 268—269).
Og jeg tror at han et andet sted har sagt, at hvis man ikke føler at man kan bede sammen, så kom ned på knæ og bed, indtil I føler, at I kan. Jeg tror at det er et godt råd. (Se Discourses, p. 46.)
For få år siden appellerede præsident David O. McKay således til fædre og mødre: „sæt aldrig et dårligt eksempel for dem (jeres børn).
...Lad dem aldrig høre et gnavent ord. I burde kontrollere jer selv! Den mand er svag som bliver oprørt... uanset hvad han er i færd med..." (Improvement Era, dec. 1964 p. 1082).
Vanskeligheder er ofte et middel til vor fremgang, for ved at overvinde dem harmonisk vokser vi og bliver mere Kristuslignende.
Ligesom med de fleste stærke følelser viser vrede sig både i retfærdighed og i uretfærdighed. Retfærdig vrede er en egenskab ved Guddommen, hvis vrede uafladeligt er rettet mod ugudelighed.
På lignende måde kan et inspireret menneske blive ledt til at tale eller handle i retfærdig vrede, sådan som Moses gjorde, da han slog tavlerne, hvorpå Herren hvade skrevet de Ti Bud i stykker.
Men at miste vor tålmodighed, at eksplodere, at tale grimt, være ond, straffende og hadefuld, når man stilles overfor vanskeligheder, er uden undskyldning!
Hvorfor er det ikke undskyldeligt at eksplodere af vrede og forsøge at retfærdiggøre sig? Simpelthed fordi vi har fået magt til at kontrollere og overvinde sådanne tendenser. Hvis de ikke tæmmes, vil sådanne tendenser snart få os til at miste respekt og kærlighed fra andre.
Jesus satte eksemplet på personlig opførsel angående vrede, da Han, skønt Han var blevet falsk anklaget og gjort til genstand for udskældning og spot, stod majestætisk og fuldstændigt fattet foran den forvirrede Pontius Pilatus. Han gjorde ikke gengæld med vrede. Nej, Han stod opret, fattet, ubevægelig. Hans opførsel var guddommelig. Hvilket eksempel for os alle.
Lyt til disse vidunderlige ord fra Frelseren, mesterlæreren:
„I har hørt, at der er sagt: ‚Du skal elske din næste og hade din fjende.'
Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer og bed for dem, som forfølger jer." (Matt. 5:43-44).
Jeg er enig i, at dette ikke er legende let at gøre, men, mine brødre og søstre, hver enkelt af os må samvittighedsfuldt arbejde på det, hvis vi skal opnå vore formål i livet.
Dersom vi vil gøre dette, vil vi blive mere rigt velsignet som enkeltpersoner, og vore hjem vil udstråle den dejlige ånd af kærlighed og harmoni og fred. Jeg vidner om dette og beder om Herrens hjælp til at gennemføre det i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ○

Lad os betragte vor pligt overfor den halte, den lamme, den ensomme og synderen.

ÆLDSTE THOMAS S. MONSON,
af De Tolvs Råd

Tabte bataljoner

I november sidste år stod jeg på en meget gammel bro, som går over floden Somme, hvis vande støt men uden hastværk gennemløber Frankrigs hjerte. Med ét indså jeg, at tooghalvtreds år var kommet og gået siden indvarslingen af våbenstilstanden i 1918 og afslutningen af Første Verdenskrig. Jeg prøvede at forestille mig, hvorledes floden Somme havde set ud for tooghalvtreds år siden. Hvor mange tusinde soldater havde krydset denne bro? Nogle kom tilbage. Andre passerede kun Somme én gang. For slagmarkerne ved Vimy Ridge, Armentieres og Nueve Chapelle tog mange menneskeliv. Flere tønder land med fine, hvide kors tjener som en uforglemmelig påmindelse.

Jeg fandt mig selv stå og sige: „Hvor besyndeligt, at krigen frembringer kampens grusomhed og dog inspirerer til modige og tapre handlinger — nogle inspireret af kærlighed."

Som dreng holdt jeg af at læse beretningen om den „Tabte Bataljon" (Lost bataljon). Den „tabte bataljon" var en enhed af den 77. infanteridivision under den Første Verdenskrig. Under Meuse-Argonne offensiven førte en major denne bataljon gennem et hul i fjendens linier, men tropperne på flankerne var ude af stand til at komme frem. En hel bataljon blev omringet; sårede kunne ikke evakueres. Gentagne angreb blev slået tilbage. Noter fra fjenden med opfordring til bataljonen om at overgive sig blev ignoreret. Aviserne hilste bataljonens udholdenhed med begejstring. Fremsynende mænd grundede over dens skæbne. Efter en kort men desperat periode af fuldstændig isolation, brød andre enheder af den 77. division frem og kom den „tabte bataljon" til undsætning.

Avisernes korrespondenter bemærkede, at undsætningstropperne syntes drevet frem i et korstog af kærlighed for at bifri deres kammerater. Mænd tilbød hurtigere deres indsats, kæmpede mere ædelmodigt og døre mere tappert. En passende hyldest genlød fra den tidsløse prædiken på Oliebjerget:

„Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner" (Johs. 15:13.)

Glemt er den „tabte bataljon's" tilstand. Den frygtelige pris for dens befrielse huskes ikke længer. Men lad os vende os fra fortiden og undersøge nutiden. Findes der „tabte betaljoner" i dag? Hvis det et tilfældet, hvilket ansvar har vi da til at befri dem? Deres medlemmer bærer måske ikke kahkifarvede uniformer eller marcherer til lyden af trommer. Men de har den samme tivl, føler den samme fortvivlelse og kender de samme bristede illusioner, som isolationen medfører.

Der findes „tabte bataljoner" af de handicappede, de lamme, de stumme og de blinde. Har I oplevet den indre krise at ønske at hjælpe, men ikke vide hvordan man skal hjælpe det menneske, der går stift efter sin førerhund eller bevæger sig med afmålte skridt med denne tap-tap-tap fra en hvid stok? Der findes mange som er tabt i denne sporløse ørken af mørke. Hvis du ønsker at se et befrielsesfremstød for en „tabt bataljon", så besøg din bys blindecenter og overvær den uselviske tjeneste, som udføres af dem, som læser for dem, der ikke kan. Læg mærke til de færdigheder, der læres de handicappede. Hent inspiration fra de anstrengelser der udøves for på denne måde at skaffe dem en meningsfyldt beskæftigelse.

De, som arbejder så villigt og giver så gavmildt til dem, der har lidt så tragisk et tab, finder rig belønning i det lys, de bringer ind i de blindes liv.

Kan vi forestille os glæden hos det blinde menneske, når dets fine fingre løber henover siderne i blindeskriftudgaven af Det ny Testamente? Han gør ophold ved Johannes' tolvte kapitel og overvejer den dybe mening i Fredsfyrstens løfte: „Som lys er jeg kommen til verden, for at enhver, som tror på mig, ikke skal blive i mørket." (Johs. 12:46.)

Betragt de „tabte bataljoner" af gamle, af enker og af syge. Alt for ofte befinder de sig i den afsvedne og øde vildmark af isolation, som kaldes ensomhed. Når de unge rejser bort, når helbredet bliver svagt, når kræfterne ebber ud, når håbets lys blafrer svagt, kan disse medlemmer af „tabte bataljoner" blive opmuntret og støttet af en

hjælpsom hånd og et medfølende hjerte.

I Brooklyn, New York, sidder der i dag som grenspræsident en ung mand, der som trettenårig anførte en heldig undsætningsaktion overfor sådanne mennesker i Salt Lake City. Han og hans kammerater boede i et nabolag med mange ældre enker med begrænsede midler. Hele året havde drengene sparet sammen og planlagt en flot julefest for dem selv. De tænkte på sig selv, indtil juleånden tilskyndede dem til at tænke på andre. Frank foreslog som deres leder, at de skulle bruge deres møjsommeligt opsparede penge, ikke til deres planlagte fest, men til gavn for tre ældre enker, som boede sammen.

Med eventyrlystens begejstring indkøbte drengene en kæmpe høne, kartofler, grøntsager, tyttebær og alt, hvad der skal til en traditionel julefest. De gik hen til enkernes hjem, bærende på deres kostelige gaver. Gennem sneen og op ad stien til den forfaldne indgangsportal. Et bank på døren, lyden af langsomme fodtrin, og så mødtes de.

Med karakteristiske umelodiske stemmer fra trettenårige sang drengene „Stille nat, hellige nat, tavs er nu livets larm." Så overbragte de deres gaver. Englene i den herlige nat for længe siden sang ikke smukkere, ej heller overbragte de vise mænd gaver af større betydning.

Jeg forestillede mig ansigterne på disse gode kvinder og tænkte ved mig selv: „En eller andens mor." Så så jeg omridsene af disse kække drenge: „En eller andens søn."

Hvordan lød Mesterens budskab? „hvad I har gjort imod en af mine mindste . . . har I gjort imod mig." (Matt. 25:40.)

Der findes andre „tabte bataljoner" bestående af mødre og fædre, sønner og døtre, som på grund af tankeløse kommentarer har isoleret sig fra hinanden. En beretning om hvorledes en sådan tragedie nær var opstået findes i følgende historie om en dreng, som vi kan kalde Jack.

I løbet af Jack's liv havde han og hans far mange alvorlige skænderier. En dag, da Jack var sytten år gammel havde de en særlig voldsom ordstrid. Jack sagde til sin far: „Dette er dråben, der får bægeret til at flyde over. Jeg tager hjemmefra og kommer aldrig tilbage." Som sagt gik han ind i huset og pakkede en taske. Hans mor plagede ham om at blive, men han var alt for vred til at lytte. Han forlod hende grædende ved døren.

Da han gik ud af gårdspladsen på vej gennem lågen, hørte han faderen råbe til ham: „Jack, jeg ved, at en stor del af skylden for at du går hviler på mig. Jeg er virkelig ked af det. Jeg ønsker du skal vide, at hvis du nogensinde ønsker at vende tilbage, så vil du altid være velkommen. Og jeg vil forsøge at være en bedre far for dig. Du skal vide, at jeg altid vil elske dig."

Jack sagde intet, men gik til bussattionen og købte en billet til et fjernt sted. Mens han sad i bussen og så kilometerne løbe forbi, begyndte han at tænke på faderens ord. Han begyndte at indse, hvor meget kærlighed det havde krævet at gøre, som faderen havde gjort. Far havde sagt undskyld. Han havde inviteret ham tilbage og ladt disse ord tilbage i sommervinden: „Jeg vil altid elske dig."

Da var det at Jack indså, at det næste skridt var op til ham. Han vidste, at den eneste måde, hvorpå han nogensinde kunne finde fred med sig selv, var at vise sin far den samme slags modenhed, godhed og kærlighed, som han havde vist overfor ham. Jack steg af bussen. Han købte en billet tilbage og tog hjem.

Han ankom kort efter midnat, gik ind i huset og tændte lyset. Der i lænestolen sad hans far med hovedet i hænderne. Da han kikkede op og så Jack, rejste han sig, og de for i hinandens arme. Jack har ofte sagt: „De sidste år jeg boede hjemme var nogle af de lykkeligste i mit liv."

Vi kunne sige, at her var en dreng, som på én dag blev en mand. Her var en far, som ved at undertrykke sit temperament og tøjle sin stolthed, reddede sin søn, før ham blev medlem af den store „tabte bataljon", der er resultat af opløste familier og brudte hjem. Kærligheden var det bånd, som

bandt dem sammen, og den salve, der helbredte dem. Kærligheden — ofte følt, men sjældent udtrykt.

Fra Sinajs Bjerg tordner det i vore øren: „Ær din fader og din moder." (2. Mosebog 20:12.) Og senere, fra den samme Gud, dette bud: „I skal leve sammen i kærlighed." (L&P 42:45.)

Der findes andre „tabte bataljoner". Nogle kæmper i syndens vildnis, andre strejfer om i uvidenhedens ørken. I virkeligheden tælles hver eneste af os blandt dem, som meget vel kunne have været menneskehedens tabte bataljon, ja en bataljon, der var dømt til evig død.

„ . . . døden er kommet ved et menneske . . . thi . . . alle dør i Adam." (1. Kor. 15:21-22.) Hver af os skal opleve det, der kaldes døden. Ingen undslipper. Dersom vi ikke blev befriet, ville det paradis, vi søger, være tabt. Vor elskede familie ville være tabt. Kære venner ville også være tabt. Når vi indser denne sandhed, begynder vi at forstå den overordentlige glæde, der ledsagede verdens Frelsers fødsel.

Hvor herlig er ikke englens udtalelse: „Se, en jomfru skal føde en søn, og ham skal du give navnet Jesus; thi han skal frelse sit folk fra dets synder." (Matt. 1:21.)

Mens Frankrigs floder var vidne til fremrykningen for at redde den „tabte bataljon" i Første Verdenskrig, således var en anden flod vidne til indledningen til en altomfattende Forløsers officielle tjenestegerning. Skriften beretter: „Og der lød en røst fra himlene: ‚Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg velbehag.'" (Mark. 1:11.)

I dag er der kun ruiner tilbage af Kapernaum, den by ved søbredden, som var hjertet for Frelserens tjenestegerning i Galilæa. Her prædikede Han i synagogen, underviste ved søens bred og helbredte i hjemmene.

Ved en bestemt lejlighed (Luk. 4:18) tog Jesus en tekst fra Esajas: „Den Herre HERRENS Ånd er over mig, fordi han salvede mig; han sendte mig med glædesbud til ydmyge, med lægedom til sønderbrudte hjerter, for at udråbe fred for fanger og udgang for dem, som er bundet," (Esajas 61:1), en klar tilkendegivelse af en guddommelig plan for at komme den „tabte bataljon" til undsætning, hvortil vi hører.

Men Jesu undervisning havde ikke blot et præludium, Menneskesønnen havde hele tiden en frygtelig mødeaftale på en høj ved navn Golgata.

Da Han var arresteret i Getsemane have efter den sidste nadver, ladt ene tilbage af sine disciple, spyttet på, forhørt og ydmyget, vaklede Jesus under sit store kors hen i mod Golgata. Han gik fra triumf — gennem forrådelse — til tortur — og til døden på korset. For os gav vor himmelske Fader sin Søn. For os gav vor ældre broder sit liv.

I sidste øjeblik kunne Mesteren have vendt om. Men det gjorde Han ikke. Han steg ned under alle ting, for at Han kunne frelse alle ting — den menneskelige race, jorden og alt det liv, som nogensinde havde beboet den.

Ingen ord i læren om Kristus betyder mere for mig end de, der blev talt af engelen til den grædende Maria Magdalene og den anden Maria, da de nærmede sig graven for at drage omsorg for deres Herres legeme: „Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden." (Luk. 24:5-6.)

Med denne udtalelse var menneskehedens „tabte bataljon" — de som har levet og er døde, de som nu lever og en dag vil dø, og de som endnu skal fødes og endnu skal dø — hele denne tabte bataljon af mennesker var netop blevet befriet.

Om Ham, som forløste os alle fra evig død, bevidner jeg, at Han er en lærer af sandheden — men Han er mere end en lærer. Han er et eksempel på et fuldkomment liv — men Han er mere end et eksempel. Han er den store læge — men Han er mere end en læge. Han, som reddede menneskehedens „tabte bataljon", er verdens bogstavelige Frelser, Guds Søn, Fredsfyrsten, Israels Hellige, ja, den opstandne Herre, som erklærede: „Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen." (L&P 110:4.)

Som Hans vidne bærer jeg vidnesbyrd om, at Han lever. I Jesu Kristi navn. Amen. O

Fire hjørnesten til et lykkeligt, evigt ÆGTESKAB

ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY,
af De Tolvs Råd

Dersom Herren ikke bygger huset . . .

Mine kære søskende, ydmygt beder jeg om den Helligånds vejledning.

Dette er april, den herlige tid på året, hvor naturen igen vågner til liv. Det er en tid med løfter, og med forelskelse. Her til morgen lagde jeg mærke til en flot ung mand og en smuk pige, der gik hånd i hånd mod denne bygning; jeg så en ring på hendes finger, og jeg forestillede mig, at de snart ville gifte sig, ligesom snesevis af andre over hele landet, når april afløses af maj og maj af juni.

Og så huskede jeg netop sådan et par, der for nogle år siden bad mig om at foretage deres vielse. Jeg vil kalde dem Tom og Susanne. De var lovende unge mennesker. De var kommet fra gode hjem. De havde gode uddannelser. De havde dyb hengivenhed for hinanden. Højtideligheden var sådan, at den burde have været uforglemmelig, med evige velsignelser udtalt med Guds Præstedømmes myndighed.

Årene er gået, og tre børn er kommet i det hjem. Set udefra har de været en lykkelig familie, men fornylig kom Tom og Susanne for at tale med mig igen, denne gang hver for sig. Der var ingen smil, kun tårer. De kom for at tale om skilsmisse. De kærlige ord, der før blev talt i dyb alvor, var nu blevet til anklagende ord. Det var som et forfærdeligt marts-uvejr, der pludselig følger efter forårets første, spæde dage.

„Hvad med børnene?" spurgte jeg. Susanne svarede, at hun mente, at separation var at foretrække fremfor at udsætte børnene for deres konstante skænderi. Hun sagde, at børnene var gamle nok til at føle ondskaben i sådanne diskussioner. De var følsomme nok til at mærke de dybe sår, som ville efterlade grimme ar.

Hvad var sket med Tom og Susanne? Hvad er det som sker med ti tusind andre som dem? Hvordan kan det være, at omkring et ud af hver tredie eller fjerde ægteskab i dette land ender med skilsmisse?

Over fire hundrede tusinde par bliver skilt hvert år i De forenede Stater. De er forældre til over en halv million børn. Mere end seks millioner af de voksne i denne nation er nu skilt eller separeret.

Selv i de lande, hvor skilsmisse er vanskelig, om ikke umulig at opnå, er den samme sygdom fremherskende — den samme nagende, ætsende ondskab fra hjemlig ulykke, fra skilsmisse, fra rømning og fra umoralske og illegale forhold.

Heri ligger en af årsagerne til den stigende ungdomskriminalitet: bogstavelig talt millioner af børn kommer fra hjem, hvor der ikke er nogen forældrekærlighed og følgelig ingen tryghed. Heri ligger hovedårsagen til vor store offentlige velfærdsbyrde, som sluger milliarder af vore midler. Heri ligger en fornægtelse af den form for familie, der lige fra begyndelsen blev indstiftet af Gud. Heri ligger knuste hjerter og fiaskoer.

Jeg ønsker ikke at dvæle længere ved problemet. Det er kun alt for iøjenfaldende. Jeg ønsker hellere at sige nogle få ord om forebyggelsen af sådanne tragedier.

Til de af jer, som med glade hjerter drømmer om ægteskab og om opbyggelsen af et hjem, ønsker jeg at gentage, hvad der blev sagt fordum: „Dersom HERREN ikke bygger huset, er bygmesterens møje forgæves . . ." (Salme 127:1.)

Må jeg i korthed foreslå fire hjørnesten, som dette hus kan bygges på? Der findes andre, men jeg har valgt at understrege disse. De stammer fra Jesu Kristi Evangelium. De er ikke vanskelige at forstå, ej heller vanskelige at følge. De ligger indenfor jeres rækkevidde med en lille smule anstrengelse; og jeg tøver ikke med at love, at dersom I vil opbygge det hjem, I drømmer om, på disse fire grundsten, vil farerne for jeres liv som ægtefolk blive formindsket, jeres indbyrdes kærlighed styrkes gennem årene, jeres børns og børnebørns liv blive velsignet, og I vil kende lykke i dette liv og fryd for evigt.

Den første af dem vil jeg kalde respekt for hinanden, den form for respekt, der betragter ens ægtefælle som den kosteligste ven på jorden og ikke som en ejendel eller et stykke løsøre, man kan tvinge til at indrette sig efter sine selviske luner.

Pearl S. Buck (am. forf., f. 1882) har sagt: „Kærligheden, kan ikke tvin-

ges . . . den kommer ned fra himlen uden at være inviteret eller søgt." (The Treasure Chest, p. 165.)
Denne respekt kommer af anerkendelse af, at hver enkelt af os er en søn eller datter af Gud, begavet med noget af Hans guddommelige natur, at hver enkelt er en person, som har ret til at udtrykke eller udvikle personlige talenter, og som fortjener overbærenhed, tålmodighed, forståelse, høflighed og betænksom anerkendelse.
Fælleskab i ægteskabet kan være tilbøjeligt til at blive hverdagsagtigt og endog kedeligt. Jeg kender ikke til nogen bedre måde, hvorpå man kan holde det på et højt og inspirerende plan, end at manden af og til reflekterer over den kendsgerning, at den medhjælp, der står ved hans side, er en datter af Gud, sammen med ham engageret i den store skabende proces at fuldføre Hans evige hensigter.
Jeg kender ikke til nogen mere effektiv måde, hvorpå en kvinde altid kan holde kærligheden til sin mand brændende, end at hun kikker efter og fremhæver de gode egenskaber, der er en del af enhver søn af vor Fader, og som kan vækkes, når der hersker respekt, påskønnelse og opmuntring.
Den anden ting, jeg vil nævne, er meget simpel, men også meget grundlæggende. I mangel af et bedre udtryk vil jeg kalde det det milde svar.
Det blev sagt fordum, at „Mildt svar stiller vrede." (Ordspr. 15:1.)
Vi kommer sjældent i vanskeligheder, når vi taler mildt og stille. Det er kun, når vi hæver vore stemmer, at gnisterne flyver, og små tuer bliver til store, stridsomme bjerge. For mig har der altid ligget noget symbolsk i beskrivelsen af profeten Elias' kamp mod Baal's præster. Skriften beretter, at „et stort og stærkt vejr . . . sønderrev bjerge og sprængte klipper . . . men HERREN var ikke i vejret. Efter vejret kom der et jordskælv, men HERREN var ikke i jordskælvet. Efter jordskælvet kom der ild, men HERREN var ikke i ilden. Men efter ilden kom der en stille, sagte susen." (1. Kongebog 19:11-12.)
Stemmen fra himlen er en stille, sagte stemme; på samme måde er den hjemlige freds stemme rolig og dæmpet.

Der kræves en stor del disciplin i ægteskabet, ikke så meget disciplinering af den anden, men af en selv.
Jeg kender ikke mange udtalelser, til nuværende og kommende fædre, som har større betydning end dette råd af David O. McKay: „En fader kan ikke gøre noget mere betydningsfuldt for sine børn, end at lade dem mærke, at han elsker deres moder."
Hvor meget større bliver ikke freden i hjemmet, hvor meget større bliver ikke børnenes tryghed, hvor mange færre skilsmisser og separationer og ulykker, hvor meget større glæde, fryd og kærlighed, ville der ikke være — dersom mænd og hustruer ville udvikle disciplin med at tale dæmpet til hinanden, og dersom begge ville tale således med deres børn.
Paulus erklærede: „. . . I fædre! I må ikke opirre jeres børn . . ." (Efeserbrevet 6:4.)
Jeg gentager: Den hjemlige freds stemme er en mild stemme.
Jeg vender mig nu til den tredie hjørnesten, hvorpå man kan opbygge et stabilt og lykkeligt hjem. Jeg kalder den ærlighed overfor Gud og overfor hinanden.
En klog mand med lang erfaring som sagfører, rådgiver og leder i Kirken, fortalte mig engang, at det var hans overbevisning, at penge nok var den største faktor i anspændte ægteskabsforhold, og de tragiske konsekvenser deraf.
Min unge ven, som jeg talte om før, anklagede sin hustru for at være ekstravagant og ødsle deres midler bort. Bittert fortalte hun mig, at han var gerrig og påholden. Deres tovtrækkeri om småpengene havde fået deres kærlighed til at glide nedad.
Jeg er overbevist om, at der ikke findes nogen bedre disciplin eller en mere frugtbar velsignelse, end den, der kommer til hjemmet ved efterlevelsen af det bud, der blev givet til det gamle Israel gennem profeten Malakias: „Bring hele tienden til forrådshuset, . . . sæt mig på prøve dermed, siger hærskarernes HERRE, om jeg ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelser over eder i overmål." (Mal. 3:10.)

Ægteskabet medfører sædvanligvis mange pligter. Overfor jer, mine unge venner, vil jeg gerne foreslå, at I gør det til jeres første pligt at leve ærligt med Gud i betaling af jeres tiende og offerydelser. I behøver Hans velsignelser; åh, hvor meget behøver I dem ikke! Jeg vil bære jer mit oprigtige vidnesbyrd, at Han gør, hvad Han har lovet at gøre. Blandt disse velsignelser vil være fred i hjemmet og kærlighed i hjertet.
Efterhånden som I lærer jer selv disciplin med anvendelse af jeres midler, begyndende med jeres pligt overfor jeres himmelske Fader, vil den fordærvende selviskhed, der fører til så mange spændinger i hjemmene, forlade jeres liv, for hvis I deler med Herren, som I ikke ser, vil I behandle dem, I ser, mere venligt, ærligt og gavmildt. Når I lever ærligt med Gud, vil I være tilbøjelige til at leve ærligt med hinanden.
Og til slut den fjerde hjørnesten, jeg gerne vil foreslå, nemlig familiebøn.
Jeg kender ikke til nogen enkelt ting, der vil have mere gavnlig indflydelse på jeres liv, end den handling at knæle ned sammen, når I begynder og slutter hver dag. På forunderlig vis forjages de små uoverensstemmelser, der synes at forekomme i ethvert ægteskab, når I knæler ned for Herren, takker Ham for hinanden i hinandens nærværelse og derefter sammen nedbeder Hans velsignelser over jeres liv, jert hjem, jeres kære og jeres drømme. Da vil Gud være jeres partner. Og jeres daglige samtaler med Ham vil bringe fred til jeres hjerter og en glæde i jeres liv, som ikke kan komme fra nogen anden kilde. Jeres fælleskab vil blive gladere med årene; jeres kærlighed vil blive stærkere. Jeres påskønnelse af hinanden vil vokse.
Jeres børn vil føle tryghed i et hjem, hvor Herrens Ånd råder. I vil samle dem om jer i det hjem og ifølge Kirkens råd undervise dem i kærlighed. De vil kende forældre, som respekterer hinanden og en respektfuld ånd vil vokse i deres hjerter. De vil opleve trygheden ved de venlige ord, som bliver talt blidt og stille, og deres eget livs storme vil blive stilnet. De vil ken-

de en far og en mor, som idet de lever ærligt med Gud også lever ærligt med hinanden og med deres medmennesker. De vil vokse op med en følelse af påskønnelse, idet de har hørt forældrene i deres bønner udtrykke taknemmelighed for små og store velsignelser. De vil vokse op med tro på den levende Gud.

Den hjemlige bitterheds ødelæggende engel (se L&P 89:21) vil gå jer forbi, og I vil kende fred og kærlighed gennem hele jeres liv med mulighed for fortsættelse gennem al evighed. Jeg kunne ikke ønske nogen større velsignelse for jer, og jeg beder ydmygt om det for jer, i Jesu Kristi navn. Amen.

(Forts. fra side 308)

varer med ord, der ikke er til at tage fejl af:

„. . . sexuel synd — de „frie" erotiske forbindelser mellem mænd og kvinder — rangerer i grovhed lige efter mord. Herren har ikke skelnet væsentligt mellem utugt, hor og prostitution. Alle er de faldet under hans højtidelige og frygtelige fordømmelse . . . sådanne kan ikke undslippe straffen og dommen, som Herren har fastsat mod denne synd. Opgørets dag vil komme lige så sikkert som nat følger dag."

Dernæst fortsætter de angående dem, som godkender og retfærdiggør dette onde, hvad enten det er fra pressen, mikrofonen eller prædikestolen:

„De som vil undskylde denne forbrydelse og sige at sådanne laster blot er harmløs tilfredsstillelse af et normalt begær, ligesom at stille en sult eller tørst, taler sjofel tale. Deres råd fører til tilintetgørelse, deres visdom kommer fra løgnens fader." (Budskab fra Kirken Første Præsidentskab, Improvement Era, nov. 1942, p. 686.)

Så kommer Pauli klare stemme:

„Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham, thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!" (1. Kor. 3:16-17.)

Og Guddommens egen stemme: „Jeg er Jesus Kristus; . . . Og atter befaler jeg dig, at du ikke skal begære din næstes hustru eller stræbe din næste efter livet." (L&P 19:24-25.)

Kønslige forbindelser udenfor ægteskabet lukker døren til templerne og dermed vejen til evigt liv.

Vi overbringer enhver tilhører en varm invitation til at komme til den overrislede have, til herlige træers skygge, til den uforanderlige sandhed. Kom med til visheden, til trygheden, til uforanderligheden. Her løber de kølige vande. Kildespringet tørrer ikke ud.

Kom og lyt til en profets stemme og hør Guds ord.

Herren forandrer sig ikke. Han er den samme i går, i dag og for evigt (se Heb. 13:8). Hans Kirke står fast og uforanderlig. Synd vil ikke blive tolereret, men oprigtig omvendelse vil blive belønnet med tilgivelse.

Herren, som led for os, siger:

„Derfor befaler jeg dig at omvende dig . . . at . . . ikke . . . dine lidelser skal blive svære — hvor svære ved du ikke, hvor gruelige ved du ikke, ja, hvor tunge at bære, begriber du ikke!

Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke omvender sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore . . ." (L&P 19:15-18.)

Må stemmerne fra Herrens tjenere sejre, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. O

Missionærafløsninger

Følgende missionærer er blevet hæderligt afløst fra deres arbejde i Den danske Mission:

13. april

Dallis Massey fra Salt Lake City, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret.

4. juni

Oliver Hawkins fra Rigby, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

Larry Crenshaw fra Hartford, Kentucky, efter sidst at have arbejdet som assistent til Missionspræsidenten

9. juni

Kerry Siggård fra LaCrescenta, Calif., efter sidst at have arbejdet på missionskontoret.

10. juni

Stan Robins fra Roy, Utah, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret.

11. juni

Harold Skousen fra Salt Lake City, efter sidst at have arbejdet i Brønshøj.

Eric Andersen fra Plexington, Calif., efter sidst at have arbejdet i Brønshøj.

Tom Crandall fra Phoenix, Arizona, efter sidst at have arbejdet som assistent til Missionspræsidenten.

14. juni

John Houston fra Salt Lake City, efter sidst at have arbejdet i Århus.

Ellen Patricia Johns fra Coosbay, Oregon, efter sidst at have arbejdet i Fredericia.

15. juni

Michael Patterson fra Orem, Utah, efter sidst at have arbejdet i Viborg.

Velsignelser:

Fredericia Gren: 7. juni 1971:
Johnny Julius Christiansen og Jytte Larsen Christiansens to børn, **Pia Christiansen** og **John Christiansen,** velsignet af henholdsvis broder Knud B. Andersen og broder Niels H. Clausen.

Centrum Sjælland Gren: 6. juni 1971:
Henning Klestrup og Ulla Rasmussen Klestrups søn **Christian Mathew Klestrup** velsignet af broder Ole Hansen.

20. juni 1971:
Kaj Nyvang Nielsen og Elin Jytte Klarskov Jørgensen Nielsens datter **Maria Diana Nyvang Nielsen** velsignet af broder Ole Hansen.

Ordinationer:

Fredericia Gren: 7. februar 1971
Torsten Bo Andersen ordineret til lærer af broder Knud B. Andersen

13. juni 1971:
Lars Christensen ordineret til diakon af broder Peter Christensen
Peder Jepsen ordineret til præst af broder Nils H. Hall

20. juni 1971:
Eirikur Ørn Cislason ordineret til diakon af ældste Lawrence Rasmussen

København Gren: 28. marts 1971:
A. Søndergård ordineret til diakon af broder Ib Hansen

Silkeborg Gren: 16. maj 1971:
Frede Eigil Andersen ordineret til lærer af broder Novi Kølby Sørensen

Vejle Gren: 14. juni 1971:
Hans Jørgen Andersen ordineret til lærer af broder Hans Sørensen

Odense Gren: 11. juli 1971:
Hans Jørgen Andersen ordineret til diakon af broder Frantz Orla Knudsen

Fødselsdage

Stjernen ønsker tillykke til følgende søskende:

Christian Peter Krolmer, København, 70 år den 1. november.

Johannes Madsen, København, 70 år den 3. november.

Elisabeth Kathrine Sørensen, København, 85 år den 4. november.

Ida Schlaikjer, Åbenrå, 70 år den 4. november.

Else Alice Harboe, København, 65 år den 8. november.

Kaj Åge Gram, Ålborg, 65 år den 8. november.

Nikoline Johansen, Silkeborg, 75 år den 9. november.

Kristine Maria Larsen, Odense, 70 år den 15. november.

Magnus Olesen, København, 65 år den 21. november.

Cecilia Marie Hansen, Odense, 70 år den 22. november.

Georg Larsen, Ålborg, 60 år den 22. november.

Dødsfald:

Den 23. maj 1971 døde broder **William Thorvald Sødergren,** 69 år gammel. Æret være broder Sødergrens minde.

Dåb

Fredericia Gren: 17. Oktober 1970:
Eva Elisabeth Jespersen døbt af Ældste Lynn Palmer, håndspålæggelse ved samme.

Horsens Gren: 19. juni 1971:
Marie Jørgine Hansen døbt af ældste Torkil Dressø, håndspålæggelse ved broder Bjarne Pedersen.

Husk

AT FORNY DERES ABONNEMENT PÅ STJERNEN!

Abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år og i udlandet $ 3,50 for et helt år. I Løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling i check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, 2000 København F.-, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke auf Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.- Husk på talonen at skrive „Stjernen".

Dersom beløbet ikke er indbetalt senest den 15. januar 1972, vil abonnementet automatisk blive ophævet.

For halvårsabonnementer gælder det, at beløbet skal være indbetalt senest 15. januar og 15. juli.

Fra Missionens Præsidentskab

Mine kære, elskede søskende!
Vi har netop haft vore konferencer på Sjælland, i Fyn-Jylland og i Nordjylland, og det er tydeligt, at missionen går fremad og er i en åndelig god form.
Det var inspirerende at mødes med de hellige og deres ledere, og at se ledernes optimisme og de helliges trofasthed. Ånden i missionen står så højt som nogensinde. Herren velsigner sit folk. Tempelrejserne har været så vidunderlige i år, at hver eneste sidste dages hellig bør takke Herren for de velsignelser, der er kommet til den danske mission.
Vi har netop for første gang i Kirkens historie haft en patriark i Danmark for at give medlemmerne deres velsignelse. Patriark Eldred G. Smith og hans hustru Jean var glade for at komme til Danmark, hvor ånden hos de hellige var så stærk, at store velsignelser blev udøst over dem. Det har været en velsignelse for hele vor mission. Mange af vore medlemmer ville ikke have været i stand til at rejse til Tyskland, så Herren sendte sin patriark til os.
Jeg føler virkelig, at det er en velsignelse, at vi nu er i stand til at bestille vore garments gennem Distributions-Centret. Vi håber også snart at have tempeltøj på Centret.
Disse velsignelser samt mange andre er på vej gennem vor trofasthed og lydighed.

I vil huske, at i august var biskop Victor L. Brown og hans hustru her og mødtes med de hellige i København. Det var kun et kort besøg, og han kunne kun være her en søndag. Vi anvendte ham så godt vi kunne og takker ham for hans korte, men betydningsfulde besøg i Distributions-Centret.
Ældste Henry D. Taylor, assistent til De Tolv og vor mellemmand til Profeten, har erstattet præsident S. Dilworth Young som tilsynsførende for vor mission. I har alle set ham og hørt ham og glædet jer over hans budskab over hele missionen. Han er en af Guds udvalgte tjenere. Hvis vi omsætter hans råd til os i handling, vil vort liv blive lykkeligt og sikkert.
Søster Pehrson og jeg tilbragte de første dage i september i Geneve i Schweiz for at få instruktioner. Vi sad ved fødderne af apostlene og andre af Herrens udvalgte tjenere. De kommer altid med gode råd til os, bringer os altid opmuntring og velsignelser.
Vi overbringer jer deres bedste ønsker og deres kærlighed til medlemmerne i Danmark.
Ja, Kirken går fremad. Bygningerne i Fredericia og Nordsjælland skrider fremad og vil være færdige næste forår eller sommer til indvielse. Hvem kan standes Herrens hånd?
De dårlige omtaler i aviserne for to måneder siden har forenet os og lært os at stå på hellig grund og leve uforfærdet, medens vi ved vort eksempel forkynder Kirkens standarder. Ja, i virkeligheden er mange døre blevet åbnet for os på grund af det. Tak for jeres mange breve og telefonopringninger, som har styrket mig ved jeres store støtte, når de prøvede at bringe Kirken i miskredit.
Mit budskab til jer i denne måned er: stå på hellig grund, lev et retskaffent liv, styrk jeres familie, elsk hinanden og tjen Gud i de stillinger I er kaldet til, og vær uforfærdede, fordi Kristus er vor Kirkes og vort livs grundvold.

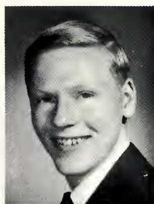
Gå fremad for Kristi skyld,
Paul L. Pehrson, missionspræsident

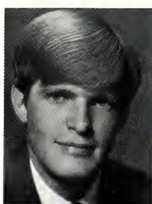
Missionærankomster
Følgende Missionærer er den 14. august ankommet til Den danske Mission:

Erna Corelli
fra Ogden, Utah,
beskikket til at arbejde
på Østerbro

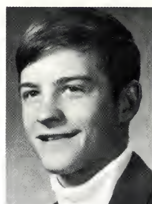

Charles Thomas Black
fra Alamo, California,
beskikket til at arbejde
i Hvidovre

Gary Ervin Widdison
fra North Las Vegas, Nevada,
beskikket til at arbejde
i Horsens

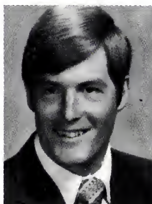

Steven Richard Faires
fra Napa, California,
beskikket til at arbejde
i Aalborg

John Robinson Dees
fra Tucson, Arizona,
beskikket til at arbejde
i Aarhus

Ray Henry Jr.
fra Union Lake, Michigan,
beskikket til at arbejde
i Slagelse

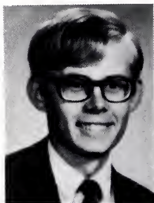

Doral Brent Kynaston
fra Nampa, Idaho,
beskikket til at arbejde
i Hillerød

Larry Dennis Gabriel
fra Dallas, Texas,
beskikket til at arbejde
i Skive

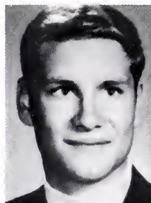

Randy Scott Olson
fra Sunset, Utah,
beskikket til at arbejde
i Kolding

Paul John McGrew
fra Woodland, Washington
beskikket til at arbejde
i Søborg

Thomas Scott Raisor
fra Tempe, Arizona,
beskikket til at arbejde
i Birkerød

Steven Richard Parkes
fra San Jose, California,
beskikket til at arbejde
i Helsingør

Joanne Watson
fra Orange, California,
beskikket til at arbejde
i Aarhus

Steven Dean Mongomery
fra Hooper, Utah,
beskikket til at arbejde
i Vejle

Scott Avery Ward
fra Salt Lake City, Utah,
beskikket til at arbejde
i Odense

